

ADEM PROJESİ

CENGİZ NARÇIN

ADEM PROJESİ

BÖLÜM 1

Denizden nefret ediyorum.Uçsuz bucaksız denizden daha da nefret ediyorum. Yer gök su. Dümdüz.Herşey aynı. Tek renk.Mavinin tonları. Elimde dürbün ,kahverengiye çalan bok rengi güvertede engin mavilikleri taramaktan bıktım.

Dev transatlantik kargo gemisindeyim. Sıra sıra istiflenmiş değişik renklerdeki konteynırların üstünden denizi tarıyorum. Mavi deryada koca kargo gemisi bir yaprak misali salına salına gidiyoruz. Her yer aynı. Yer mavi, gök mavi her yer su,leb i derya. Ne koklayacak bir çiçek,koparacak dal,basılacak bir çim var. Soğuk demirden başka bir şey yok. Bastığın demir,tuttuğun demir. Kirli,soğuk,boyaları dökülüp paslara bulanmış demir. Su neyse de en çok bundan nefret ediyorum. Gemide değil sanki bıçak sırtındayım. Dokunduğum her yer içimde yararlar açıyor.Ailem gözümde tütüyor. Toprak kokusunu, çamuru, kiri tozu özledim. Bu özlem içimi alev alev yaksa da ben bu metal yığnında yaşamak zorundayım.

Seferde günler ay,aylar yıl oluyor. Zaman geçmek bilmiyor. Yirmi dört saat artık yirmi beş aya tekabül eder oldu. Hani güvertede veya açık havada neyse hele hele birde aşağıya, mutfağa, sosyal alanlara,kamaraya indim mi çelikten hazırlanmış gönüllü kabrime girmiş gibi hissediyorum. İşte o zaman kendisinden nefret ettiğimi bilen o demir yığını göğsüme oturup,bitmeyen karabasanım oluyor. Nefessiz kalıyorum. Sefer esnasında bu son karaya ayak basar basmaz vereceğim istifa mı daha da denizin yanından bile geçmeyeceğim diyorum. Lakin karaya çıkınca bana birşeyler,kurtulamadığım geçmişim,elime bakan fukara ailem denizde çektiklerimi unutturmaya yetiyor. Denizdeki tüm kararlarım doğrudan çöpe gidiyor. Ne kadar mecbur olduğum gerçeği ile yüzleşti veriyorum. Buna mecburum. Son bir sefer tesellisi ile gelecek seferdeki yerimi alıyorum.

Allah var, iyi kazanıyorum. Yaptığım ile kazancım ters orantılı. Karada bunun değil yarısını beşte birini bile kazanabilmem zor. O da ancak bu kalifiyelikte tabi iş bulabilirsem... Mecburiyet kamçısı bile duygularımı bastırmaya yetmiyor. Karacıyım ben kardeşim; denizcilik benim neyime. Ben yüzmeyi bile bilmiyorum. Kaza ile güverteden düşsem külçe gibi balıklama dibe batarım.

İçim o kadar kabarık ki kendimi bile tanıtmadan bodoslama daldım. Affınıza sığınırım. Adım Şehmuz.Şehmuz Ayrancı. 1983 Van Erciş doğumlu. Hasan dan olma Elif den doğma. “Coğrafya insanın kaderidir” derler ya; bizim kaderimizde bol bol karalar varmış. Özellikle o tarihlerde zor bir coğrafyaydı bizimkisi.İt izi ile at izinin karıştığı,kimin eli kimin neresinde belli olmayan zamanlardı.Neyse konumuz bu değil,uzatmayayım. Köyde geçen ilkokul ve taşımali sistemle ite kaka bitirilen zorunlu sekiz yıllık eğitim. Sonrası köşe kapmaca. Aşiretimizin

izinden gidiş ve koruculuk sisteminin bir ferdi. Askerlik. Dönüşte yine koruculuğa devam. Sayısız operasyonlara katılım. Otuz küsur çatışma. İki önemsiz yaralanma ve üçüncüsünde ciddi alınan yara ve uzun süren tedavi.Takibinde fizik tedavi ve rehabilitasyon süreci... Vücuttaki yara haritaları es geçsek de sağ ayakta kalan kalıcı topallık...Sonunda malulen sistem dışına çıkarılış.

Dokuz çocuklu fakir ailenin beşinci sırasında hiyerarşi... Asker dönüşü yapılan evlilik ve üç çocuk. Bugün otuz beş yaşındayım en büyüğü on üç yaşında olmak üzere üç çocuk babasıyım. Topalıyım. Karada neler denedim. Olmuyor. Denizde de olmuyor;lakin mecburum. Savaşçıyım. Okullu olmasam da alaylı olarak yanıp piştim. İyi askerim. On dört yıl o dağ senin bu dağ benim terör bölgesinde operasyonlardaydım. Gözüm keskindir. Attığımı değil vurmak, istediğimi istediğim yerinden vururum. İz sürücüyüm. Tabiatı bilirim. Düşmanın kokusunu kilometrelerce öteden alırım. Saklananı ilk ben görürüm. Kaçanı nereye kaçtığını,duranın nerede durduğunu... Bu kadarı yeter mi? Yoksa dahasını sayayım mı? Bize ne kardeşim diyenleri duyar gibiyim. Kendimle öğrenmek için değil şimdiki yaptığım işimle ilgili olduğu için bunları yazıyorum.

Şimdiki işim bu koca kuru yük gemisinde güvenlik görevlisiyim. Gemide güvenlik görevlisi olur mu diye düşünmeyin. Olur. Eğer geminin sahibi Türk,geminin seferleri korsanların bol olduğu rotaları içine alıyor sa bal gibi güvenlik olur. Hem de öğle iri kıyım çam yarması,güçlü kuvvetli badigard tarzı değil; benim gibi topal bile olsa çatışma tecrübeli,attığını vuran,havadan nem kapan güvenlikçi... Türk aklı işte. Sigorta şirketlerine verilecek onca para yerine istarkaya çıkmış dört eski asker güvenlikçi ile olayı çözmeye çalış. Gerçi ben patronun bizi niye tuttuğunu da az çok biliyorum. Adam bu Afrika korsanlarına acayip gıcık. Üç yıl önce filonun diğer bir gemisi korsanlarca kaçırılmış. Fidyenin ödenip de geminin serbest kalıncaya kadar ki süreç te patron çok sıkıntı çekmiş. Şimdi işi intikam yeminine dökmüş. Bizim rotada çalışan diğer gemide de aynen dört lejyoner var. Hani olur da bu korsanlar bir daha gemilerden birisine saldırırsa patron kan görmek istiyor. Normalde ticari gemilerde bizim gibi silahlı ekipler pek hoş karşılanmasa da kimin ne düşündüğünün patron için hiç bir önemi yok. "Canımı yakanın canını yakarım" diyor. Kana kan,cana can. Eh adam armatör. Harun kadar zengin. Ona kim engel olabilir ki?

Benim hikayem de böyle başladı. İşe girerken patrona gösteri bile yaptım. Hani asker değil koruyucuyum ya. Bizim ekipten Van'da görev yapan Hamit astsubay var. Patrona benden o bahsetmiş. Patronun koruyucu olmamdan dolayı endişeleri olunca beni çiftliğine çağırdılar. Onlara atıcılık gösterisi yaptım. yeteneklerimi görünce patronda endişe mendişe kalmadı. Topallığımı bile es geçti. Gemi bu,olsa olsa kaç metre kare. Sonuçta kilometrelerce intikale çıkmayacağız.

Benim denizcilik lejyon serüvenim de böyle başladı. Gazi maaşı ile bir ev,üç çocuk nasıl geçindirilip büyütülebilir ki...

İş iyi. Kazancım iyi. Sorun? Sorun denize bir türlü alışamadım. Aylarca evden,çoluk çocuktan uzak kalmak dayanılmaz. Dar alan korkularım var. Gemide herşey dar alanda kısa paslaşmalar. Dağ adamıyım ben deniz değil.Yattım mı yıldızları görebilmeliyim. Kaçmam gerekiyorsa kaçabilmeliyim.Kumanda,inisiyatif bende olmalı. Burada kendimi demir yığını paslı bir kafeste gibi hissediyorum. Kendim gemideyim lakin aklım hep karada. Karaya her çıkışımda çocuklarımla bensiz ne kadar büyüdüklerini görmekten bıktım. Gözüm hep arkada. Acaba iyiler mi? Ne yiyip ne içiyorlar? Ne yapıyorlar? Aileden uzak kalmak başlı

başına zor zanaat. Tek tesellim bu iş sayesinde onlara sağladığım imkanlar. İşin özü ekonomide bitiyor.Yani ekonomi sıfır çarpan. Geriye kalanı çarptın mı sıfırla,sonrasında sorun morun kalmıyor. Ben gemiye,denize,denizciliğe hiç haz etmesem de buna mecburum. Bu topal ayak,bu vasıflarla başka alternatifim yok.

İş, görev tanımı ile ilgili bir derdim yok. Kolay hatta çok rahat bir iş. Yıllarca çok daha zoruna alışkın olduğum şeyler. İntikal yok. Soğuk sıcak yağmur çamur yok. Dümdüz deniz, düşmanın saklanacağı bir delik yok. Tuzağa düşme derdi yok. Ne yapacak,kabaran dalganın ardına mı saklanacak? Dalga köpüğüne mi mayınlayacak? Yeme içme, kumanya bol. Başımızda karışan görüşen yok. Karşımızda dağlarda pişmiş,insanlıktan çıkmış eğitilmiş gerilla,terörist yok. İş rahat. Eskiyle mukayese etsem bu görevi gözü kapalı ifa ederim. Zaten iki yılda üç kez gemimize saldırı girişimi oldu. İkisi Somali açıklarında Somalili korsanlar tarafından Aden de,diğeri Nijeryalılar tarafından Gine körfezinde. Her iki girişimi de erken farketmemiz ve zamanında müdahale etmemizden dolayı adamlar geminin yanına bile yaklaşamadılar. Kedinin fareyle oynadığı gibi biz onlarla oynadık. On, On iki kişilik grupların olduğu iki sürat teknesi ile saldırıyorlar.

Uyarı ateşlerimize rağmen saldırıyı devam edince menzil içinde gerekli dersleri verdik. Hatta sonradan kulağımıza geldiğine göre ibreti alemlik yapmışız. Türk bayraklı gemilere iyi istihbarat olmadıkça saldırmama kararı bile almışlar.

Zaten yaptıkları tam bir saçmalık. Biz yukarıdayız. Görüş ve atış avantajına sahibiz. Onlar kalabalık dip dibe küçük sürat teknelerinde. Bulunduğumuz konumdan hedef tekneyi vurmak çocuk oyuncağı. İşin fitratında var. Ava giden avlanır. Biz her üç saldırıda av değil bence avcıydık. Karşıya büyük zararlar verdik. Biz işimizi yaptık gerisi onları bağlar.

Aslında acımasam tamamını tekneleriyle beraber yok edebilirdim. Lakin düşmanını tanımalısın kuralından bu korsanlar için internetten biraz araştırma yapınca insanın eli tetiğe gitmiyor. İşin özüne biraz değince durum küresel sermayenin yansıttığı gibi olmadığını anladım. Yani her üç olayda da onlara dağda göstermediğim toleransı gösterdim.

Aslında bu korsan denilen kişiler iç savaşların,siyasi istikrarsızlığın,klan savaşlarının hüküm sürdüğü coğrafyanın çocukları.Sahillerine küresellerin radyo aktif atıklarını attıkları,yabancı balıkçıların trol avcılığı yaptığı kıyılarına korumak için gönüllü sahil güvenlik esasında örgütlenmiş kişiler.

Tek dertleri karınlarını doyurmak,bunca olumsuzluğun içinde hayatta kalabilmek. Tabi zaman içinde yakaladıkları gemilerden salıvermeleri karşılığında aldıkları rüşvet tatlı gelince tarihin karanlık sayfalarında kaybolan korsanlık anka kuşu misali tekrardan hortluyor. Gelde bu çaresizlere mecburlara fukaralara sık. Ben sıktım.Lakin hep bir şans verdim. Yoksa onları o yüzer tabutun içerisinde avlamak benim için çocuk oyuncağıydı. Şans versemde yapmam gerekeni hakkıyla yaptım.

Bizim filoda ve piyasada şansımız aldı yürüdü. Bu duruma en çok da patron sevindi. Ekip olarak onun gözdeleliyiz. Her olay sonrası ikişer maaş prim bile verdi. Yani bizim buralar böyle...Ne yapcan?Hayat...

BÖLÜM 2

Gine körfezindeyiz. Açıklardayız. Tehlikeli sulardayız. Bir o kadar da tetikteyiz. Yükümüz değerliymiş. Bu korsanların kendilerine göre istihbaratları oluyormuş. Kıyıyla yaklaşıyor açıktan ilerliyoruz. Biz yine bölgenin tehlikelerinin farkında olduğumuzdan iki koldan nöbetleşe mavilikleri tarıyoruz. Trafik diye birşey yok. Açıkta olmamızdan dolayı görünürde belirli belirsiz iki gemi silüetinden başka bir şeycikler yok.

Biz yol aldıkça geminin birisi ile mesafemiz gitgide kapanıyor. Gemi hareket etmiyor gibi gözüküyor. Nitekim az daha zaman geçince geminin durmakta olduğundan emin olup durumu kaptana rapor ettim. Kaptan radar ekranından geminin hareketsiz olduğunu bildiklerini söyledi. Köprüye gittim. İçeriye selam verip girdim. Herkesin dikkati gemideydi. Gemi ekranda karartı duruyordu. Kaptan

- Korsanlar tarafından ele geçirilmiş olmasın? diye sorunca
- Zannetmem kaptanım. Çok açıktayız. Buraya gelebileceklerini zannetmem.
- Ben biraz daha yakınlarından geçmeyi düşünüyorum. İletişimleri kapalı. Başları dertte olabilir deyip gerekli rotanın değişim emrini verince ekrandaki karartı, uzaktaki hareketsiz silüete doğru gitmeye başladı. Yaklaştıkça geminin silüeti gerçeğe dönmeye, hatları belirginleşmeye başladı. Bende elimde dürbün tüm dikkatim gemideydi.

Bir süreden sonra direktteki “sos” bayrağını görür gibi oldum.

- Kaptanım direkte imdat bayrağı var sanki deyince kaptan dürbünü alıp baktı
- Evet. Yanılmamışsın. Direktte beyaz üzerine kırmızı flama var. İmdat dileyip, irtibat kurunuz diyor. Panama bandıralı deyip dürbünü bana uzattı.
- Hasan mors alfabetesiyle iletişime dene diye ikinci kaptana seslendi. Ben dürbün elimde tekrardan yaklaşımakta olduğumuz gemiyi seyrediyorum. Bu arada gözüm aynı zamanda denizin üzerinde. Meslek hastalığı diyelim. Hani ne olur ne olmaz bir tuzağa çekilmeyelim diye tüm dikkatim gitgide belirginleşen gemide. Hasan kaptan bir kaç denemeden sonra karşıdan ilk yanıt geldi. Bizimkilerde mırıldanmalar yükseldi. Gözüm dürbünde olsa da kulaklarım onlarda. Gemi mürettebatını artık dürbün merceğinde seçer durumdayım. Birden güvertede küçük bir çocuğun koştuğunu görür gibi oldum. Dikkat kesilince yanılmamışım. Beyazlar içinde bir çocuk güvertede koşuyordu. Peşinde de iki adam. Çocuk atik peşindekiler de sanki az yaşlı gibilerdi. Yakalayamıyorlardı. Çocuk ara sıra kayboluyor sonra tekrar ortaya çıkıyordu. Derken en kış tarafta adamlar çocuğu yakalamayı başardılar. Karga tulumba alıp kapıya doğru gitmeye başladılar. Kapının oraya bakınca yine beyazlar içinde iki çocuğun daha olduğunu gördüm. Sonra grup kapıdan içeri girip gözden kayboldular. Kocaman yük gemisinde bu gördüklerim çok anlamsızdı. Karşıdaki gemi yolcu değil yük gemisiydi. Hemde eski bakımsız her yeri paslı demirden...
- Kaptan güvertede beyaz giymiş üç tane çocuk gördüm dedim. Kaptan güldü
- Şehmuz iyi baksaydın senin çocuklar olmasın diye espriyi patlatınca odadaki herkes bir kıkırdadı.
- Valla gördüm. Çocuğun biri kaçtı güvertede koşuyordu, peşinden de iki adam yakalayıp götürdüler. İşin garibi adamlar da beyaz giyimliydi. İki çocuk da kapının orada olanları seyrediyorlardı deyince. Kaptan
- Şehmuz karşıdaki yük gemisi. Çocukların ne işi olur. Hemde beyazlar içinde. Serap görmüşsün deyince üstelemenin beni daha gülünç duruma düşüreceğini sezip
- Tamam kaptan. Sakat yerdeyiz bir sürpriz ile karşılaşmayalım biz yerimizi alalım deyip köprüden ayrıldım.

Tam teçhizatlı çatışma pozisyonunda geminin güvertesine çıkıp konum almamız çok kısa sürdü. Karşı gemiden filika indiriliyordu. Belirli mesafeye geldiğimizde bizde durup demir attık. Kaptanın dediğine göre karşı gemiye yıldırım düşmesinden dolayı tüm iletişim sistemi çökmüş. Sağır ve dilsizlermiş. Gemi hareket kabiliyetini de kaybedince denizin üzerinde kalakalmışlar. Şimdi karşı gemiden mürettebat gelecekmiş nasıl yardımcı olabiliriz onun kritiği yapılacakmış.

Benim dikkatim çevrede ve geminin üstünde. Az önce herkes halüsinasyon gördüğümü zannetse de ben ne gördüğümü çok iyi biliyorum. O beyaz giyimlileri kesinlikle gördüm. O çocuklar ve ihtiyarlar oradaydı. Şimdi ise güvertede aynen bizim gemidekiler gibi veya limanlarda gördüğüm gemici tiplerini dolaşıyorlardı. Zaten pek fazla kimse de yoktu. Aslında böyle ekstrem bir durumda herkesin güvertede olması gerekmez miydi? Koruyucu içgüdülerim alarm çalıyordu. Burada bir şeyler ters ve bendeki şablona oturmuyordu. Pür dikkat olan biteni izliyorum. Geminin kış tarafındaki pencerede yine bir yüz göründü kayboldu. Yüzün ötesi beyaz giyimliydi. Başka bir pencerede bir beyaz giyimli daha. Bunlar çok anlamsızdı. Güvertede sıradan kirli paslı gemiciler. Beyaz melekler içeride. Bu ne ola ki? Filika bize yanaştı. Üç tane gemici giyimlerinden kaptan oldukları belli güverteye çıktılar. Bizimkiler tüm içtenlikleri ile gelenleri karşılayıp kaptan köşküne davet ettiler. Merakımdan çıldırırsam da elimden birşey gelmiyor.

Grup yaklaşık bir saat kadar kaptan köşkünde kaldılar. Sonra yine hep beraber aşağıya indiler. Bu arada kaptan sağa sola bir sürü emirler veriyordu. Anladığım kadarıyla onlarda olmayıp bizde olan bir cihazı gidip gemiye monte edecekler. İkinci kaptan Hasan bey ,ustabaşı Veli bey ,ve makinacı Osman abi gelenlerle gidecek. Bu yeni durum bana bir yol gösterdi. Kaptana diğer gemiye giden grupla gitmeyi talep ettim.

Önce hemen karşı çıktı.

- Yok artık Şehmuz karşıya yardıma gidiyoruz,gaspa değil deyince. Adamın bu lakayt tavrı beni fazlasıyla kızdırmaya yetti.
- Kaptanım güvenliğinizden ben sorumluyum. Bu bölgeyi biliyorsunuz. Karşı gemide sizi neyin beklediğini nerden bilebilirsiniz? Talebimde ısrar ediyorum. Eğer izin vermezseniz aksi bir durumda bilirsiniz sorumluluk kabul etmem deyince
- Şehmuz kuruntu yapıyorsun. Karşıda ne olabilir ki? Adamlar zor durumda biz de yardım yapabilecek durumdayız. İki bilemedin üç saate işimiz biter deyince
- Kaptanım ben diyeceğimi dedim. Kaptan sizsiniz... deyince.Adam bir oflayıp pohladı. Kafasını salladı. Yüzüme gergin bakış attıktan sonra karşıdan gelen kaptana anlamadığım lügatta bir şeyler söyledikten sonra
- Tamam. Sen de git,aman a iyi bak bizimkilere yoksa hiçbir sorumluluk kabul etmem diye lafını da gediğe koyup arkasına döndü.Küsmüş gibi bir hali vardı.Çok da sikimde...

BÖLÜM 3

- Hasan kaptanım makina dairesi haşat. Bu yıldırım işi falan değil. Birisi doğrudan makina dairesine dalmış. Birçok şeyi kırıp dökmüş. Sizin anlayacağınız sabote etmiş dedi Osman usta
 - Osman usta burası da oradan pek farklı değil. Neyse bizde yedek vardı getirdiğimiz telsizi monte ediyoruz. Sen aşağıdakilere birşey yapamaz mısın?
 - Aslında sabote yi yapan işi bilmiyormuş. Gördüğüm kadarıyla biraz uğraşırsak motoru çalıştırabiliriz. Bizim gemiden de bazı takviyeler yapmamız gerekecek dedi. Hasan kaptan
 - Tamam telsizi çalıştıralım Kaptana sorarız. O ne derse ona göre hareket ederiz.
- Yaklaşık yarım saattir karşı gemideyiz. Çay kahve ikramları peş peşe. Her hallerinden dardalar ve bizi bir umut olarak gördükleri tavırlarından belli. Ben yalnızca etrafı seyreliyorum. Beş dakika sonra gemide güvenlik açısından ters hiç bir ibare görmediğimden içim rahat. Şimdi dikkatim daha çok o beyaz giyimlilerde. Etraf gergin yüzlerin tersine çok sakın gözüküyor. Tüm dikkatler bizimkilerin çalışmalarında.

İlk telsizi çalıştırdılar. Kaptanın sesi kaptan köşkünü çınlattı. Hasan kaptan makina dairesindeki durumu Kaptan a izah edince kaptandan hiç beklemediğim tepki geldi. Sürecin üzerinde biraz müzakere ettikten sonra yardım etmede karar kıldılar. Bu neyin yardım severliğidir... Hasan kaptan” iki ,üç gün alır “dese de Kaptan “önemli değil” diyor. Kaptan köşkünde tamir süreci anlamadığım dilde mütalaa edildikten sonra geminin tamiri için kollar sıvandı. İşin garibi Kaptan benimde burada kalmama salık verdi. Adam gerçekten bana küsmüş.

Komik.

Bizim gemiden makina dairesinde çalışan tayfalardan bazıları ellerinde istemiş oldukları ekipman ve yedek parçalar ile beraber yardıma geldiler. Nedenini pek bilmesem de bizimkilerin konuşmasından bu geminin arızasının giderilmesi bizim seyrimizin önüne geçti. Bizimkilerin konuşmalarından anladığım kadarıyla olaya bizat patron İstanbul dan dahil olmuş.” Ne gerekiyorsa yapın” demiş. Onlar gerekeni yapa dursunlar; ben tam teçhizat güvertede zaman öldürüyorum. Çok misafirperverler kahvemi çayımı eksik etmiyorlar. Ne dediklerini anlamasam da bana karşı çok kibarlar. Meslek dezenformasyonundan olsa gerek gözüm yine denizi tarıyor. Tabi bir denizi değil. Aklım hep bu gemide gördüğüm o beyaz elbiselilerde. Bir gözüm denizde olsa da diğer gözüm gemiyi inceliyor. Halüsinasyon görmediğimin ispatını arıyorum.

Aslında bir takım tezatlıklar gözümden kaçmış değil. Gemiciliği pek bilmesem de bizim gemiyle karşılaştırdığımda bu gemi çok temiz. Geminin dışı ile içi arasında tezatlıklar var. Dışı sıradan bir yük gemisi iken, güverte bal dök yala. Tayfaların giyim kuşamları bizimkilere göre çok düzgün. Güverte de kibrit çöpü kadar çöp yok. Sanırsın ki yolcu gemisi. Herşey muazzam yerli yerinde. Yemek yenilen mutfak, merdivenler kısaca herşey. Önce ecnebi disiplini diye düşündüm. Sonrasında ise burada bir bokluk var da; ne acaba? Mesela geminin arka tarafına gitmeme izin yok. Çok kibarlar.” Lütfen “diyorlar. Oysa ben beyaz giyimlileri o trafta gördüm. O tarafa geçmek için içim atsa da hep birileri yanımda. Dillerinden de anlamıyorum. Ortak işaret dili ile anlaşıyoruz. Anlaşmamızda pek problem olmasa da yüzlerindeki şüpheli bakış ,sahte tebessümleri gördükçe içimdeki Komiser Kolombo çoşuyor.

Geminin alt bölmelerine gitmek de yasak. Yalnızca yemekhaneye kadar izin var. Yemekhane de garip. Gördüğüm personel sayısına göre yemekhane çok büyük. Çok da düzenli. Masalar, sandalyeler sanki hep kullanılmış gibi. Çay,kahve makinaları keza öyle. Her şey görmüş olduğum personel sayısına göre çok abartılı. Çatal,bıçağından,kuver sayılarına kadar. Sen ol da kıllanma... Eğer bu kadar az tayfa var ise bunca abartı niye? Veya geri kalan tayfalar nerede?

Geminin arka tarafına geçmek için fırsatı kendim yarattım. Elimde dürbün sanki o tarafta denizde birşey görmüş gibi davranıp beni izleyen ve geçmemem için uyarı adamı da dikkate almayarak yasak bölgeye geçtim. Sonuçta tehlikeli sulardayız ve güvenlikçi benim. Gerek görürsem kim bana engel olabilir ki? Hele böyle tam teçhizatlı iken. Hatta peşimden gelen adamı elimin tersiyle tersledim. Adam benden sıkılasıya kadar dürbünle bir o tarafa bir bu tarafa taradım durdum. Aslında yer değiştirmeler hep gittiğim o yerleri incelemek içindi. Dürbünü gözümünden indirip duracağım yeri veya basacağım yeri ararken aslında dip kıyı ne aradığımı bilmeden bir şeyler arıyordum. Bana lazım olan sıradışı bir şeydi. Buldum da. Fazla oturma bankları vardı. Banklar pırıl pırıldı. Bankların birisinin ayakların dibinde ve az ilerisinde olmak üzere iki tane beyaz düğme vardı. Küçük pastel renkli plastik oyuncak kırıntısı vardı. En önemlisi silinse de görünür görünmez yerde çizilmiş oyun kareleri vardı. Hani tek çift ayak oynandan.

Zaten emindim. Gündüz gündüz düş görmeyeceğime göre; dürbünde gördüğüm herşey gerçektir. Kanıtları buradaydı. İstedikleri kadar temizleyip geride birşey bırakmasalar da benim gibi ömrü dağlarda operasyonlarda geçen birinden kaçamazlardı. Biz dağlarda gezerken,bir parça kurumuş boktan,kırık bir daldan,çalıya takılan bir kumaş ipinden , yerinden oynayan bir taş izinden ne anlamlar çıkarıyorduk... Kafamda bin tane soru. Deryalar ortasında ,kuru bir yük gemisinde neler oluyor? Bu gizem ne?

BÖLÜM 4

Çok tehlikeli bir bölgede iki gemi çöken ördek gibiydik. Bir aklım beyaz giyimlilerde olsa da diğeri her an tetikteydi. Zira hareketsiz iki gemi korsanlar için haddinden fazla çekim alanıydı.Nitekim endişelerimin boşuna olmadığını ikinci günün sabahında anladım. Dört tane korsan teknesi doğrudan üzerimize geldi. Bizim gemideki türk bayrağı bile onları uzak tutmaya yetmedi. Bayrağımızdan olsa gerek bizim gemiye değil içinde bulunduğum gemiye saldırdılar.. Onları fark eder etmez bizim gemi motorları çalıştırıp açığa doğru dümen kırdı. Bizim gemi hem hareket halinde hemde üç tane tam teçhizatlı güvenlik vardı. Panama bandıralı hareketsiz gemi de ise yalnızca ben vardım ve yardım alabilmenin mümkünatı yoktu.

Bizim gemi bizden uzaklaşınca dört tekne de dört taraftan bize yöneldi. Kolay avdık. Gemi mürettebatı silahlanıp çoktan güvertede de pozisyon almış olsalarda; hareketlerinden acemilikleri gün gibi ortadaydı. Onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye çalışsam da panik halleri bir tarafa ingilizce bilmediğim için anlaşılmıyordu. Sanki anlayacaklarmış gibi her kelimeyi yavaş yavaş,tane tane bağırırsamda, söylediğim her şey havada kaldı. İlk kış taraftan biri vuruldu. Onu görenler zaten artık kafalarını bile kaldıramıyorlardı. Öylesine havayı

tarıyorlar. Ateş etmemeleri için bağırsam da dinleyen kim. Yardımcı kaptan Hasan ı gördüm. Sinerek yanına yaklaştım.

- Kaptanım söyleyin ateş etmesinler. Gereksiz mühimmat harcıyorlar!

- Ne diyorsun Şehmuz!?

- Karavana ateşi kessinler! Boşuna sıkmasınlar! deyince Hasan kaptan sağa sola duyurabildiği kadarıyla ateşi kesmelerini söyledi. Korsanların sıkıldığı mermiler çelik gemide o demirin yankılanmalarını çıkarıyordu. Koşarak önce öne gidip bir şarjörü çaprazdan bize yanaşmaya çalışan teknenin üzerine boşalttım. teknenin dümen kırması ile diğer tarafa koştum. Duba dibine çökmüş mürettebatın elindeki tüfeği alarak gemiye iyice yaklaşan tekneye ateş ettim. Onlar bize baya yakındılar ve görüş açım çok iyiydi. Tekne kontrolden çıkıp bizim gemiye bodoslama daldı. Az önceki tekne gemiye çarpan tekneye yönelmişti ki değiştirdiğim şarjörü onlara boşalttım. Tekne tekrar dümen kırdı. Denize düşen korsanların acı çığlıklarını yukardan duyabiliyordum. İki sağlam adım, bir sakat bacağımla koşar adım geminin kışına doğru koştuğumda sağ taraftaki teknenin çoktan gemiye yaklaşıp kancayı geminin aşağı kamara penceresini taktığını gördüm. Korsanın biri çoktan ipin yarısına tırmanmıştı. Beni fark etmeleri ile beraber kurşun yağmurunun altında kaldım. Az ileri sürünüp biraz önce gördüğüm teknenin hafızamdaki yerine doğru güverteden uzattığım tabancayla ateş ettim. Bir an aşağıdan ateş kesilir gibi olmasıyla etrafımda ters tarafa yuvarlanıp seriye bağladığım silahla ateşe başladım. İpteki korsanın tekneye düşmesinin sesini duydum. Tekne bir an bizim gemiye sert çarptı. Üç beş adım ileriye koşup bu sefer kafamı uzatarak aşağıya ateş ettim. Kurtuluşları yoktu. Lakin bir an sol omuzumda korkunç bir basınç beni geminin ortasına doğru savurdu.

Vurulmuştum. Bu duyguyu çok iyi bilirim. Zira bu kaçınıcı...

Herhangi bir acı hissetmiyorum lakin tüm sinir sistemim çökmüş gibi sol tarafım felç hareket ettiremiyorum. Sol tarafımdan aşağı doğru inen sıcak sıvıyı hissedebiliyorum.Canım acımasa da istem dışı ah çekiyorum. Kendimi yüz üstü çevirip kenara doğru sürünmeye başladım. Sırtımı geminin demirine verince karşıya savrulan silahımı gördüm. Ona doğru hareket etmek istediğimde acı beni buldu. Eski dost, kurşun acısı... Sol elimi hareket ettiremediğimi fark ettim. Parmaklarım oynuyordu lakin elim kalkmıyordu. Kaldırmayı denediğimde korkunç bir acı üstten bastırıyordu.

Sağ elimle kurşunu yediğim sol omuz tarafını kontrol edince hücum yeleğinin hemen askısının sol mememin çaprazındaki delik parmağıma geldi. Kurşun deliği.Mermiyi işte tam o delikten yemiştım. Hemen yanındaki iki düğmeyi açıp elimi içeri soktum. Sıcak kanım elimi yakmaya yetti. Elimi bölgenin üzerinde gezdirirken kurşun deliğini hissettim. Mememin sol omuz çapraz ındaydı. Soluk almam da bir sıkıntı yoktu. Eğer mermi bir kemiğe gelip içerde aşağıya doğru yön değiştirmediyse hayati organlarımdan uzak gibiydi. Biraz daha kafamı döndürüp elimi gövdemin arkasına aşağıya uzattım. Herşey normal gözüküyor. Omzumun üstünden yoklayınca elim bir volkan magması yaktı. İyi haber kurşun üstten çıkıp gitmiş.Kötüsü ise parçalayarak çıkmış. Keleş yedi altmış iki. Beter böcek. Beni seviyor. Okyanusun ortasında bile gelip beni buldu...

Hücum yeleğini çıkarıp arkalı önlü yarama tampon yaptım. Canım acısada asıl kan kaybı arka yarada vücudumu arkaya vererek akışı azaltmaya çalıştım. Fazla zamanım yok. Ya bu yara yada aşağıdaki korsanlar.Ne farkedecekse...

Beden acısı bir yana içim yanıyor. Boşluğun ortasındayım.Okyanusun göbeğinde. Çaresizliğin sıfır noktasında. Pişmanlıklarımın hırsıyla kafamın ardını geminin paslı çeliğine bir iki vurdum.Kanım,canım çekiliyor.Ailem... Karım... Çocuklarım...Hayatım... Bir son gayret tabancanın şarjörünü değiştirip atışa hazır hale getirdim. Şimdi ölümü karşılamaya hazırım. Ölümün ayak seslerini duyar gibiyim. Bekliyorum... Fazla geçmedi. Uçak sesine benzer bir ses duydum. Ses geldi geldi üstümüzden bir uçak ve ardından korkunç jet motoru sesi. Bu bir savaş uçağı. Ardından bir tane daha. Üstelik denize doğru ateş ederek geçti. Bir an her şey bana çok anlamsız gözüktü. Bayılmışım.

BÖLÜM 5

Sayıklarak uyandım. Neredeyim? Kimim? Ne haldeyim? Herşey flu. Zaman mefhumu firarda. Tam teçhizatlı bir hastane odasındayım. Her yerde ekranlar,alçak tavanda spotlar. Baş ucumda kalabalık bir doktor topluluğu. Anlamadığım dilde bir şeyler konuşuyorlar. Ben sayıklıyorum.Onlara becerebildiğimce sorular soruyorum. Konuşuyorlar, konuştuklarından bir şey anlamıyorum. Odada başka hasta yok. Yavaş yavaş kendime geliyorum. Yatakta doğrulmaya deneyince vücudum acı içinde kaldı ve doktorlardan bana en yakını göğsüme elini koyarak yatma mı salık verdi. Sonra kadın doktorun elindeki bir alet ile konuşma anlaşma imkanı bulduk.İşin özeti;

O günkü korsan saldırısı askeri uçakların gelmesi ile sonlanmış. Mürettebattan iki ölü,üç hafif yaralı varmış. Benim yaram ise ağır ve çok kan kaybetmiş olmamdan dolayı hemen acil bir müdahale ile postu kurtarmışım. Tam on iki gündür komadaymışım. Şu anda kefeni yırtmışım. Gemi tamir olduktan sonra bizim gemi,cenazeleri alıp seferini kaldığı yerden devam etmişler. Durumumum kritik olmasından dolayı beni burada bırakmışlar. Bugünde ayılmışım. İşin özeti bu.

Taşlar bende gediğine oturdu.Dürbünde görmüş olduğum iki beyazlar giymiş ihtiyarı şimdi canlı kanlı karşımda da görüyorum. Peki beyazlı çocuklar bu işin neresinde? Kendimi toparlamam uzun sürmedi. İşlerinin ehilleri. Bana iyi bakıyorlar. Onların hastalarından çok kahramanı gibiyim. Ben olmasaymışım o gün Jamaikalı korsanların ellerinden kurtulamazlar mış. Bu arada korsanlardan ikisi haricinde kurtulan olmamış. Onları da ilk limanda yetkililere teslim etmek için bizimkiler almış. Soramadığım sorular. Şöyle düzeltelim sorupta cevabını bulamadığım sorular. Hasta yatağında ben dönüyorum sorular kafamda dönüyor. Kuru yük gemisinde bu hastanenin ne işi var? Bu doktorlar? Baştan kıllanmıştım... Haklıymışım... Onların kahramanıyım. Bebek gibi bakıyorlar. Vücudumun sol tarafı inme inmiş gibi. Bacak total,el sargılı. Lakin her an yanımda bana yardımcı olmaya can atan birileri var. Birinci haftada ayağa kalktım. Gemide kısa turlara başladım. Başta geminin kış tarafı yasak,ön güvertede gezebiliyor,hava alıyorum.

Gele gide ihtiyarlarla kaynaştık. Ha bir onlar değil gemi yük değil doktor gemisi gibi. Şu ana kadar sekiz tane farklı doktor gördüm. Sayısına bereket. Zaten eğer bu imkanlar olmasaydı

bu yara ilk limana kadar beni çoktan diğer tarafa götürürdü.Hepisiyle iyi anlaştık. Birbirimize can borçluyuz.

Bir gün ihtiyarlardan biri beni kontrol ettikten sonra elime bir kağıt sıkıştırdı. Kağıdı verirken garip bir şive ile kulağıma “sakla, tuvalette oku “ diyede iki kez fısıldadı. Adamın gözlerine baktığımda tedirginliğini farketmem uzun sürmedi. Az çok bilirim göz konuşmalarını.Korkuyu. Tedirginliği,endişeyi...

Kağıtta yazanları okumak için can atsam da acele etmedim.Kimse çakmasın diye oyalanıp yeterli zaman geçtikten sonra tuvalete gidip iç çamaşıırıma sakladığım kağıdı açıp okudum. Yapay zekaya tercüme edildiği belli olan kağıtta

“ Şehmuz bey, tehlikedesiniz. Sen var çok soru sormak. Sorma! Aptal görün. Heryer kamera izleniyorsunuz. Dinleniyorsunuz. Kağıdı yok et”

Kısa ve öz. Kağıdı tekrar tekrar okudum. Mesaj çok berrak. Kağıdı dişlerimle parçalayıp tuvalete atıp sifonu çektim.

Kafamdaki soruları gelen doktorlara soruyordum. Onlar ise anlamıyorlara yatıyorlardı. Demek birileri anlıyormuş. Sağ olsun ihtiyar beni uyarıyor.

Artık kafamdaki sorular fırtınada önüne herşeyi katan hortuma döndü. Ne sikimin gemisindeyim ben? Bu kadar doktor ne bok yiyor burada? Sen gelde aptala yat...

O gece bir çığlık duyar gibi oldum. Zaten uyku dünek yok. Tehlikede olduğumu bilip nasıl kendimi bırakabilirim ki? Yataktan kalkıp koridora çıktım.Lakin ters yöne yöneldim. Ses o taraftan gelmişti. Yavaş değil gayet kıvamında hareket ediyorum. Zira her yerde kamera var ın ne olduğunu iyi bilirim. Az sonra koridordan aşağıya giden merdivenlere yöneldim. Merdivenin son basamağında arka tarafa dönünce buzlu camdan kapıyla karşılaştım. Kapı otomatik. Kartla açılanlardan. Aradan ileriye görmeye çalışsam da buzlu camdan ışıkların haricinde birşey gözükmüyor.” Kimse var mı ?” diye seslenmeye başladım. İçerden daha belirgin bir çocuk ağlaması duydum. “Kim o ?” derken sağ omzumda bir el hissetmemle geriye döndüm.

Gemi mürettebatından biri. Adam kızgın. Bana birşeyler söylüyor. Ben de ona bir ses duyduğumu ona bakmaya geldiğimi söylüyorum.Lakin farklı lisanlar konuşmamızdan dolayı birbirimizi anlamıyoruz. Adamın el hareketlerinden odama dönmemi istediğini ben çoktan anladım. Sonra iki kişi daha geldi. Ellerindeki cep telefonları ile beni kısa sorguya aldılar. “Çığlık duyduğumu birisinin yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek geldiğimi” söyledim. İnandırıcıydı. Çünkü o çığlık hala duyuluyordu. Dinleyin diye buzlu camı işaret ettim. “Biz ilgileniriz. Sen karışma” diye telefonlarına türkce yazdılar. Odama döndüm.

Şüphelenmesinler diye o çığlığın kime ait olduğunu sorsam da kimse cevap vermedi. Üç gün daha geçti. Şimdi çok daha iyiyim. Gündüzleri geminin güvertesine çıkıyorum. Parmak antrenmanından başladım. Birgün geminin arka taraftan gülüşmeler,kahkahalar duydum. O tarafa yönelsem de hemen tayfalardan biri odama dönmemi istedi.

Sonar olmuş gece gündüz gemiyi dinliyordum. Her sesi tıkırtıyı kulak kabartıyordum. Doktorların ziyaretleri azaldı. Artık kolumu az da olsa oynatabiliyorum. Bedenen iyileşsem de zihnen gemideki gizem beni deli ediyordu. Kafamdaki sorulara cevap arıyor,yüz tane farklı similasyonu kafamda canlandırıyordum. Bir yanım içgüdüsel olarak karışma dese de diğer yanım merakından çatlıyordu...

BÖLÜM 6

- Tehlikedeyiz. Neyine anlamıyorsun? Bu gemiden kaçmamız lazım.
- Ya amca tehlikedeyiz diyorsun da,neyin tehlikesiymiş bu?
- Anlatamam.
- Anlatman lazım. Anlat ki bizi ne bekliyor bileyim.
- Anlatamam. Anlatırsam o zaman hiçbir şansımız kalmaz. Kesin öldürürler.
- Anlatmazsan da ben sana yardım edemem. Etmem.
- Olmaz! dedi ihtiyar doktor. Yanında getirdiği bir simule tercümanlık yapan el kadar bir cihazla beş dakikadır bu tartışmamız devam ediyordu. Dilde anlaşsak da fikir de anlaşamıyorduk. O bir fırsat yaratıp gemiden kaçmamız gerektiğini beni ikna etmeye çalışıyordu. Ben ise bu kaçma fikrinin niçinini öğrenmeye çalışıyordum. İhtiyar keçi gibi inatçıydı. Ser verip sır vermiyordu. Kaçalım da kaçalım. İyi de ne için? Kimden kaçacağız? Hemde okyanusun göbeğinde,nereye kaçacağız...

İhtiyar aptal değildi. Her halinden çok zeki biri olduğu belli. Beni kapıya doğru sürüklemiş ardını kameraya dönmüş,bedeni ile kamerayı perdelemiş elindeki cihazın yardımı ile ısrarla beni kaçırmaya ikna etmeye çalışıyordu. Her ne kadar ben bilmesem de o bir tehlikeden imkansız kaçış beni ikna etmeye çalışıyordu. İkna ederse başarma ihtimali ne kadar düşük bile olsa da hiç olmamasından iyidir misali beni kaçırsa zorluyordu. İçgüdülerim adamın haklı olduğunu haykırsa da bilmediğim bir tehlikeden nasıl kaçabilirim ki? Adam şansını fazla zorlamış olduğunu düşünmüş olacak ki kaçarcasına odadan çıkıp gitti. Yaşlı bunak aralıksız her gün geldi gitti.Sözüm ona tedavim ile ilgileniyor. Lakin önlüğünün altına sakladığı tercüme aleti ile durmaz bana birşeyler anlatıyor. İşin özü beni kendi yanına çekmeye çalışıyor."Neden?" diye sorduğumda cevabı yok.Var da;söylemiyor. Gözlerinden mimiklerinden çok korktuğunu anlayabiliyorum. Korkan birisini her halinden anlarım. Adam korkmuyor ödü sidiyor. Yinede nal deyip mih demiyor,neden ,niçinini söylemiyor.Böyle olunca da benim sorularım havada kalıyor.

Kafamın içinde dönüp duran cevapsız sorulardan ben de çok muzdaribim. Şüpheler coğrafyasının adamıyım. İşin kötüsü ihtiyarın korkuları beni de korkutuyor. Geceleri duyduğum çığlıklar...Korsanların üzerine gelen savaş uçakları... Beyaz giyimli çocuklar... Daha neler neler... De,korkunun ecele faydası yok. Okyanusun göbeğinde seyir rotası belirsiz bir gemideyiz. Çoğu zaman gemi nehirdeki gezi teknesi gibi sallana sallana yalnızca durmamak için gidiyor. Diğer gemi sesleri ile burdakinin arasında zere benzerlik yok. Bence bu geminin seyir rotası falan yok. Geziniyor. Dostlar pazarda görsün misali. Fiziğe başladık. İhtiyar her gün yanımda.Ben soruyorum,o cevap vermiyor. O hala beni ikna çabasında,ben yok diyorum. Kısır döngünün içindeyiz. Ne uzuyor ne de kısalıyor... Adam çok zeki. Beni geminin nerelerinde sıkıştıracağını çok iyi biliyor. Adam da dört göz sekiz kulak var gibi.

Gel zaman,git zaman bu zeki adam en sonunda pes dedi.

- Bu zannettiğin gibi kuru yük gemisi değil, yüzen bir laboratuvar.
- Laboratuvar mı?
- Evet. hem öyle senin bildiğin sıradan laboratuvarlardan değil. Çok gelişmiş,hatta en ileri teknolojik donanımlara sahip bir laboratuvar.

- E ne yapıyorsunuz burada? Kan, sidik örneği incelemediğiniz kesin...
- Proje Adam.
- Proje Adam mı?
- Evet. Çok gizli. Yasak olmasından dolayı ancak uluslararası sularda mümkün olabilecek bir proje. Burada hiçbir devlet bize müdahale edemiyor.
- Ben de kaç gündür bu gemi niye gitmiyor diye merak edip duruyordum dedim sinirle.
- Bu gemi hiç bir yere gitmiyor. Uluslararası sularda yıllardır dönüp duruyoruz.
- Neymiş bu Proje Adam?
- Uzun hikaye. Burası onu anlatmak için ne yeri ne de zamanı.
- En azından fragmanını geçsen.
- Olmaz. Tehlikedeyiz. Takip ediliyoruz. Dikkatli ol. Vakti zamanı geldiğinde sana anlatacağım dedi gözümün içine bakarak. Fazla oyalandığımızı fark etmiş olacak ki yanımdan hızla ayrıldı.
- O gün sabahlar olmadı. Proje Adam...

BÖLÜM 7

- Anladın mı? Niçin tehlikedeyiz?
 - Anladım. Anladım da buradan nasıl kaçabiliriz ki?
 - Asker olan sensin. Sen mutlaka bir yolunu bulursun.
 - Bekle bulurum. Okyanusun ortasında bir ceviz kabuğunun içindeyiz.
 - Anlamadım? diye sorunca
 - Kendi kendime konuşuyordum. Anlamazsın dedim. O beni anlamamış olsa da ben onun anlattıklarını çok iyi anlamıştım. Size de anlatayım.
- Bu Proje Adam denilen şey. Başlangıcı yıllar öncesine giden bir projeymiş. İhtiyar iyi anlattı da benim anladığım, sizin de anlayacağınız şekilde örnekleyecek olursak; şu meşhur film jursiy park veya binlerce yıl önce nesli tükenen, DNA sı ile oynanarak yeniden yaratılan Ulu Kurt örneği gibi düşünebiliriz. Ha buradaki fark bunlar insanlar üzerinde çalışmışlar. On iki tane yaşamlarında büyük işler yapmış ve tarih sayfalarına adlarını yazdırmış ölmüş büyük adamlarmış. Kim olduklarını örneklemek için yalnızca bir isim verdi. Napolyon. Zaten bu ismi duymak bende ihtiyarın nasıl bir dehşetin içinde olduğunu anlamam için yetti de arttı. Bu adamlar bu okyanusun göbeğinde insan DNA ları üzerinde araştırmalar, çalışmalar yapıyorlarmış. On üç yıldır denizin ortasındayız dediğine göre; demek ki baya eski bir proje. Ne kadar yol aldıklarını düşününce tüylerim diken diken oluyor. Güvertede gördüğüm beyaz giymiş çocuklar şimdi yerlerine oturdular. Tam net göremesem de sekiz on yaşlarında gibilerdi.

İhtiyar fazla kalmadı. Aslında bugün her gün günden daha da fazla kalmıştı. O gittikten sonra beni aldı bir düşünce ki sormayın. neyin içine düştüm ben? Kafamda bir sürü soru elim sende oynuyor. Napolyon. Deneklerden biri Napolyon ise diğerleri de eminim benzer özellikler taşıyorlardı; onlar kim ola ki? Bu proje veya ne halt ise ihtiyarın anlatmaya çalıştığından çok daha kapsamlı bir şey olduğu muhakkaktı. Zaten adamla doğru dürüst

anlaşamıyoruz ki... El kadar bir cihaz ile kaçak köçek köşe bucakta dar zamanda ne kadar anlaşabilirsek artık...

Gece bana kabus oldu üstüme çöktü. Geminin her bir çeliği hancer olup bağrıma deldi. Koduğumun gemisi neredeyse iki ayı devirdi bir limana yanaşmadı. Bana ne projeden, adam dan. Ben basit bir koruyucu, topal yarım adamım. Kim bilir bu işin ardında kimler, ne güçlü insanlar var. İhtiyarın bana açıklamaya çalıştığından haberleri olsa sinek gibi iki dakikada beni ezip okyanusun dibine gönderirler. Ya biliyorlarsa? Gemiye ilk geldiğimiz günlerdeki bizimkilerin konuşmalarını hatırladım; "sabotaj" diyorlardı. Birisi gemiye sabotaj yapmış. Şimdi anlıyorum ki o sabotajı da kesin bu kaçık ihtiyar yapmıştır. Artık göt içi kadar kamaram ana rahmine döndü. Kımıldayamıyorum. Kımıldarsam dışarıdan fark edilmekten korkar oldum. Gemiden de, demirden de, denizden de şu an her şeyden nefret eder oldum. Bok vardı sanki son sefer son sefer diye diye bu işe devam etmek. Sanki acından ölen vardı...

Ailem, karım, çocuklarım gözümde tütüyor. Bu gidişle korkarım onları bir daha göremeyebilirim. Bu düşünce beni hepten deli ediyor. Sabahı sabah ettim. Bu olaya hiç karışmaz isem belki bir şansım olur. Tek yol artık ihtiyar ile ilişkiyi kesmek. Kararımı aynen uyguladım. İki üç gün ihtiyar doktor benimle iletişim kurmak için herşeyi denedi. Ben kaçtım o kovaladı. O anlatmayı denedi. Ben kameranın karşısından ayrılmadım. O da ben de tavırlarımızdan yılmadık. Adam bir felaket. Eminim yüksek IQ lu çok zeki bir adam. Pes etmiyor. Dördüncü gün bana bir resimli çocuk kitabı getirdi. Kesin içinde bir şey saklı diye düşündüm. Yanılmamışım. Kitabın dördüncü sayfasına bir not ilişti miş.

Berbat bir çeviri ile

" Şehmuz bey,

Ben anlamak, siz bu olaya karışmak istememek. Siz korkmak. Ben de korkmak. Biz tehlikedeyiz. Dünya tehlikede. İnsanlık tehlikede. Engel olmak biz. Her şekilde bizi öldürecekler. İşe yarasın ölmek. Çocuklardan üçü Türk. Ad, Mustafa Kemal Atatürk, Cengiz han, Melikşah. Lütfen..."

Notu okuyunca kan beynime üşüştü. Yaşayan dokuz denek çocuktan üç tanesi türk. Hele hele biri Atatürk. Allahım beni nasıl bir şeyle sınırıyorsun? İsimler kafamı allak bullak etmeye yetti. Artık önceliklerim, endişelerim kısaca kafamdaki her şey ters yüz oldu. Nöronlar arası devreler yandı. Bir kulaklarımdan duman çıkmadığı kaldı. Kısaca kafam durdu.

Üçü bizden Napolyon ile beraber dört kudretli isim beni darmadağın etti. Ne projeymiş ama...

Ertesi günü ihtiyarın fizik tedaviye gelmesini ipe çektim. Bu seferde o gelmedi. Kabus dolu bir gün daha geçirdim.

İhtiyar üçüncü günü geldi. Beni görür görmez üç berbat günün bendeki izlerini eminim hemen fark etti. Gülümsedi. Bende en acı tebessümümle karşılık verdim. İlk fırsatta

- Bana söylemiş olduğun isimleri inanmıyorum dedim.

- Hangisine? diye sordu

- Atatürk dedim

- Ha. Mustafa Kemal'i. Diğerlerine inanıyorsun da Mustafa'yı mı inanmıyorsun? diye sordu.

Baktı bende cevap yok

- Napolyon'u, Cengiz hanı inandın ama Mustafa Kemal'i inanmadın öyle mi? diye sorunca bu zeki ihtiyar karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

- Sana bir şey söyleyeyim mi?; en kolayı Mustafa Kemal di dedi.

- O ne demek öyle? diye sorunca.
- Şu demek. DNA sına en kolay ulaşılan Mustafa Kemal'in kiydi demek. Bu denekleri yeniden dünyalamak için bize gerekli olan DNA sına ulaşmak ve en kolay DNA sına ulaştığımız onunkiydi. Zira siz millet olarak atanızın yadigarlarını çok iyi muhafaza etmişsiniz. Bize gerekli olan tek bir hücreydi. Yani bir saç teli bile işimizi görüyordu.Neyse şimdi bunların bir önemi yok. Şimdi sen benimle misin onu söyle? diye sorusuna
- Yani o çocuklardan biri kesin Atatürk öyle mi? diye soruyla karşılık verdim.
- Hiç şüphelen olmasın. Onu görünce ne demek istediğimi anlayacaksın dedi. Atatürk'ü görmek... Bir an içimde çok derinden gelen anlamdıramadığım bir yanma hissi geldi. Bu ileri zekalı kaçık ihtiyar ne yaptığını biliyordu. Bana anlatamadığı çok ciddi şeylerin olduğunu hissedebiliyordum.
- Varım deyince yüzü bir değişti.Tam emin olmak için
- Benimle birlikte misin? diye sorunca
- Evet. Gittiği yere kadar dedim.O gülümsedi.Ben gözlerimdeki kaz ayaklarını hareket ettirmeden acı tebessümle karşılık verdim.
- Sonuna kadar dedim.

BÖLÜM 8

O gün bugün. Daha doğrusu bu gece. İhtiyarın zamansız gelip kolumdan çekiştirmesi ile o önde ben arkada geminin yasaklı bölgesine geçiş yaptık. İhtiyara sanki bir haller olmuş. Adam on,onbeş yaş gençleşmiş gibi. Hızlı ve atik. Gözleri çakmak çakmak. Heyecanı tavan. Hızlı soluk alışverişini ardından duyabiliyorum. Temkinli. Anlamdıramadığım bir cesaret korkaklık karışımı davranışlar içerisinde. Pencesi ile tuttuğu kolumu çekiştire çekiştire önlü arkalı yürüyoruz.

İlk katı indik. Karşımıza kartlı kapı çıktı. O benim arkama geçip vücudunu vücuduma yapıştırıp yek vücut olduk açılan kapıdan hızlıca geçtik. Sosyal alanların olduğu kattayız. Kafeterya,yemek ve oyun salonu yan yana. Kimsecikler yok. Kafeteryanın mutfağının olduğu masada iki personel masaya kapanmışlar uyuyorlar. İhtiyar etrafı hızlıca bir göz gezdirdikten sonra,önüme geçip merdivenlere yöneldi. Daha geniş merdivenlerden bir kat daha indik.Karşımıza yine buzlu cam kapı çıktı. İhtiyar tekrardan ardıma geçip kolları ile beni sarıp sarmaladı. Yandaki mekanizmaya elini koydu,mavi bir neon ışık hüzmesi elini taradıktan sonra kapı kanatları açılması ile birlikte öne doğru hamleyi yapıp içeriye girdik. Burası bambaşka bir yer,sanki gemide değiliz de çok başarılı bir peyzajla dekorlanmış bir alışveriş merkezindeyiz. Yapay bir dış,kara tabiliği yapılmaya çalışılmış. Duvarda tablolar,süs bitkileri, birbirlerinden yarıya kadar kapalı,üst tarafı camlı dört tane oda var. Yerler pahalı halı,tavan beyaz bulut kümeleri ile süslenmiş mavi gökyüzü, odalarda pahalı kadife perdeler,her odada ikişer çift kişilik ranza,çalışma masaları masaların üzerinde sırt sırta bilgisayar ekranları. Birisini inceler gözle baktığımda çalışma alanı ile ranzaların öylesine fonksiyonel mimari proje ile ayrılmış olduğunu gördüm ki inanmadım. Bir an çok özlediğim evimin sıcaklığını hissedeyim gibi oldum. Üst ranzalar boştu lakin alt ranzalarda değişik şekillerde yatan çocuklar vardı. Oyalandığımdan rahatsız olmuş olacak ki ihtiyarın kolumu çekmesi ile başka bir

kapıya yöneldik. Şimdiki kapı yine el okutmalı.İhtiyar yine ardıma dolanıp üç puanı kaptı. Herifci oğlunun ardıma geçip bana sarılmasına gıcık olsam da nedenini bildiğim için bu sefer daha tecrübeli pozisyonumu aldım. El okuma cihazı burada daha yukarıya konulmuş. İhtiyar ilk denemesinde başarısız oldu ki beni az daha öne itip elini cihaza koydu. Tarama sonunda kapı yana kayınca aşağıya doğru inen merdivenden inmeye başladık. Sanki bir kat fazla indik gibi hissettim,arada bir katı es geçtik gibi...

En aşağıya indiğimizde üç tane kapı bizi karşıladı. Sağdan ilk kapıya yöneldik. Kapı açıldı. Tam donanımlı bir hastanedeyiz. İçerde kimse yok gibi gözükse de en dipteki odanın perdesini çekince içerde cihazlara bağlı entübe edilmişcesine sekiz li yaşlarda bir çocuk yatıyor. Gözlerinin altının morluğu ilk dikkatimi çeken şey oldu. İhtiyar cam fanustaki çocuğu göstererek “Napolyon” dedi. Hani filmlerde gördüğüm Napolyon’dan çok farklıydı buradaki. Ağzından burnundan kolundan kısaca her yerinden medikal kablolarla donatılmış haldeydi. Kafasında bir sürü kablo yapıştırılmıştı. Üç tane ekranda anlamadığım bir sürü göstergeler,sayılar yanıp sönüyordu. Tanıdık gelen tek şey ekrandan yansıyan nabız atış grafiği idi. Ben seyre durayım ihtiyar kolumdan çekip yan bölmeye geçtik. Yine aynı konumda olan bir başka çocuk yatıyor. Daha esmer. İhtiyar “İkinci Ramses “ dedi. İki çocuğun arasındaki farklılıklara dalmışken ihtiyar kolumdan çekerek kapıya yöneldi. Acelesi vardı. Kapıdan çıkıp koridordaki ikinci kapıdan içeri girdik. Burası tam donanımlı bir laboratuvar. Pırıl pırıl. Işıl ışıl.Hayatımda ilk kez laboratuvara girmiş olmama rağmen her şey öylesine muazzam ki etkilenmemek elde değil. İhtiyar çekeştiriyor. Başka bir ek kapıdan girince gördüklerim karşısında küçük dilimi yutuyordum.Sanki bir turşucu dükkanına girmiş gibiydim. Tabandan tavana kadar raflara diziliş onlarca kavanoz ve kavanozdaki sıvılar içerisinde onlarca pedagojik insan organları. İrili ufaklı embriyolar, ana karnında gelişimini tamamlamamış ölü bebekler...

Görüntü korkunçtu. İçerinin ispirotoya benzer kokusu da bu görüntülerle birleşince bir an midem bulandı. Merakım midemi bastırıyordu. Canımı dişime takıp rafların önünde seyre daldım.İrili ufaklı embriyolar,dalaklar,donuk ölü gözler,minik parmaklar... Dahasını anlatmayacağım. Herşey korkunçtu. Burası insan mezbahanesinden beterdi. Bunları yapanlar insan falan olmazdı. Bu sefer ben ihtiyarın kolundan çekip kapıyı gösterdim. Koridora çıkınca bacaklarım çözöldü bir an kendimi bırakmamak için ciddi çaba göstersem de nefeslenmek için bacaklarımdan tutup domalır vaziyette bir süre kaldım. İhtiyarın omuzuma vurması ile kafamı kaldırıp ona baktım. Bu zeki,bilgili ihtiyar bir an gözüme şeytan gibi gözüktü. Sonuçta o da bu programın bir çalışanıydı ve kim bilir onun bu olaylarda ne parmağı var. Bir an gırtlığını sıkı veresim geldi. O ise kolumdan tutup son kapıya yöneldi. Kapı açıldı karşımıza bir kapı daha geldi o da açılınca gasilhane donanımlı bir odaya girdik. Girmez olaydık. Girip de görmez olaydık. Burası korkunçun korkuncu. Kendinden soğutmalı ağızdan buhar çıkartan bir oda,odanın ortasında sıra sıra üç pirinç masa her masanın üzerinde otopsis yapılan üç tane çocuk cesedi. Cesetlerin her birisi vücutlarının muhtelif yerleri kesikler yumağı içinde ihtiyarı bile düşünmeden gerisin geriye girdiğimiz kapıya yöneldim. O kadar hızlı hareket ettim ki kapı beni algılayıp tam açılmadan iki kanadın arasından kanatları kırarcasına sürtünerek yan yan ara bölmeye kendime attım. Kapı kapanırken içerde ihtiyarın ardındaki sabilerin cansız bedenine son bir kez bakmaya çalışıyordum. Kapıya en yakın metal sedye üzerinde karnı boydan boya yırtık çocuğun ölü donuk gözüyle göz göze gelince kendimden geçmişim...

BÖLÜM 9

Üç gündür hasta ateşler içerisinde kendimi bilir bilmez yatıyorum. Usta katil doktorların muazzam tedavileri sonucunda bugün az az kendime geliyorum. Özellikle ihtiyar çok endişeli. Fırsatını bulduğunda yanıma damlıyor tepeden tırnağa beni inceleyip ne arıyorsa sanki bende bir şeyler arıyordu. En küçük bir hareketimde derin manalar arkeoloğu gibi yüzünde istemsiz mimikler belirliyordu. Hasta masta değildim. Yaşamış olduğum travma beni zorluyor tüm değer yargılarımda uzun uzadıya git geller oluyordu. İşin kötüsü beynim durmuş gibiydi,değil sağlıklı düşünmek hiç birşey düşünemiyordum. Mankafa gibi bir şey olup çıkmıştım. yemek geliyor yiyor,iç diyorlar içiyor ilaç at diyorlar atıyordum. Anlamlandıramadığım sihirli bir güç beni esir etmiş sevk ve idare mi ele geçirmişti. İnsanın ambale olması ne berbat bir şeymiş. Bu duyguyu dağlarda teröristlerle girdiğimiz çetin çatışmalarda çatışmanın en umutsuz anında yaşamın elinden az sonra kayıp gidiverceğini hissettiğimiz o zamansız zamanlarda bile bu kadar hissetmemiştim. Ki orada vatan millet, namus söz konusuydu;canın ne hükmü olacaksa? Burada ise deryalar üzerinde sallanan o koduğumunun çelik dünyasında yek canım...

Dördüncü gün sabahında ihtiyar yine elinde portakal suyu ve üç renk ilaçlarla başımda dikilince; Yerimden hasta birinden beklenmedik bir çevikle elimin tersi ile portakal suyu bardağını çarpıp duvara bocaladım.Adamın şaşkınlığı geçmeden benden yana olan cebindeki tercüme cihazını kapıp aldım. Adam bir duvara,bir yerde parçalanmış bardağa bir bana bakarken başladım saydırmaya. Ne küfürler ne küfürler. Hiç birini kaçırmamın diye de elimdeki cihazı yüzüne yüzüne tutuyorum. Ettiğim küfürleri iddialı bir derbi maça bulamazsınız. O ise bardaktan veya portakal suyu yağmurundan vazgeçip tüm dikkati,beden diliyle beni sakinleştirmeye çalışıyor. Onca küfrün verdiği rahatlama ile az sakinleşince;

- Siz insan mısınız?! Siz insan mısınız lan?! diye sorunca tercüme cihazına doğru eğilip
- Bilim adamlarıyız dedi
- Sokayım lan sizin gibi bilim adamlarına... siz olsanız olsanız kasap,cellat olursunuz dedim
- Hayır biz bilim adamlarıyız.
- Ne zamandan beri bilim adamları insanlar üzerinde kasaplık yapıyor? diye sorunca
- Bilim var olalıdan beri, çoğunluk için feda edilen zerreler deyince hepten tepem attı.
- O zerre diye küçümsediklerinin de bir yaşamı var. Onlarda insan. Onlara sordunuz mu çoğunluk için kendilerine feda edeceklerine. Olur aldınız mı?
- Ona gerek yok. Bazen yaşamın akışı herşeyi halleder.
- O odadaki üç sabinin parçalanmış bedenleri gözümün önünden gitmiyor. Buna hangi bilim bir gerekce sunabilir.
- Bundan ben de rahatsızım. Bu yüzden senden yardım almaya çalışıyordum.
- Siktir oradan. Rahatsızmış. Onları kesip biçmeden düşünseydin. Bilim adamısın hani çok akıllısın ya...
- Bazen olacakları önceden ön göremiyorsun. Biz de insanız. Japonyaya atom bombasını atılacağını bilselerdi onca zeki adam o bombayı yapar mıydı? Einstein atomu parçalar mıydı?
- Bomba yapanlar sonuçta o yaptıkları bombaları sirkte mi sergileneceğini zannediyorlardı? Laf işte.

- Tersinden bak.Evet o iki atom bombası ile yüzbinler ölmüştür ama ikinci dünya savaşını bitirmiş en önemlisi üçüncüsünün başlamaması için çok önemli bir caydırıcılık ortaya koymuştur.
- Sen bunları gitte orada yakınıni kaybetmiş bir Japon a söylede seni ortadan ikiye ayırsın.
- Bu işler böyle Turko senin atalarının kılıçla tek tek yaptıklarını biz toptan yaptık,aradaki tek fark bu deyince bu zeki adama karşı sinirim üç kat arttı verdi.
- Benim atalarım hiç bir zaman kadına,çoluğa çocuğa,düşküne el kaldırmamışlardır. Er meydanında dövüşüp erkekce vuruşmuşlardır. Değil o saydıklarım aman dileyene bile kıymamışlardır. Savaş bitirmişler miş miş...Adam baktı ki milliyetçilikten yürüyemeyecek dedim herif süper seka. Anında tartışmanın yönünü değiştiriverdi.Elindeki ilaçları göstererek.
- Bak şurada gördüğün üç ilaç için bile kaç kişi denek olup heba olmuş ,kaç kişi de şimdi bunları kullanarak can bulmuş. Bu oranları yan yana koyarsan heba olanların zerre hükmü olmaz.

Zaten heba olanların bu dünya için çok hükmü de olmaz.

- Nerden biliyorsun? Nerden biliyor da konuşuyorsun. Belki heba olanlardan biri hiç olamayacak başka bir Einstein dı. Kimin ne olacağını kim bilebilir? dedim
- Bu işin kuralı bu. Hem ben günlerdir gelinen bu durumdan rahatsız olduğumu sana anlatmaya çalışıyorum. İşbirliğini istiyor derken sözünü bitirmeden içeriye iki güvenlik ile üç beyaz önlüklü ihtiyar daldı. Diğer ihtiyarları görünce benim ihtiyarda bet beniz kalmadı. Güvenlik şefi içeriye girer girmez ilk işi benim elimdeki tercüme cihazını tehditvari, hoyratça kapıp aldı. Ben adama hamle yapmak için doğrulurken diğer güvenlikçi beni yatağa yapıştırıp görmediğim elindeki kelepçe ile yatağa kelepçeledi. Adama hamle yapmak için o tarafa dönerken güvenlik şefi de diğer elimi kelepçeleyince az önce ihtiyara ettiğim küfürleri onlara peş peşe etmeye başladım. Yatakta hasta adamlıktan çıkıp yaralı bir yırtıcıya dönüşmüştüm. Saydım sövdüm. Bileklerimin açmasına aldırmadan kelepçeleri şangırtatarak yaktan sökmeye çalıştım ama hepsi beyhude uğraştı...
- Grup benim ihtiyarı önlerine katıp kapıya yöneldiler. Tam kapıdan çıkarken güvenlik şefinin ihtiyarın omzundan kavrayıp yönlendirdiğini farkettim...

BÖLÜM 10

- Bakın size kaçtır anlatıyorum.Benim hiç bir şeyden haberim yok!
- Nasıl yok? Gezmedin mi tüm laboratuvarı?
- Gezdim ise ne olmuş? Ben istemedim ki; o ihtiyar bunak beni sürükledi.Varsa bir derdiniz gidin onunla konuşun.
- Konuşmadığımızı mı zannediyorsun? Dr John herşeyi anlattı. Uzun süreden beri birlikte çalışıyor mışsunuz.
- Çalışıp ta ne yapıyormuşuz? Benim bu odadan doğru dürüst çıktığım mı var? deyince güvenlik müdürünün kaşı gözü tekrardan oynamaya başladı.
- Bak uzatma. Beni boşuna yorma. Dr John herşeyi anlattı diyorum nesine anlamıyorsun?

- Neyi anlayacak mışım ben? diye yatağa bağlı kelepçeleri şakırdatarak ileriye doğru hamle yaptım. Adam işini biliyordu. Öylesine bir yerde duruyordu ki aramızdaki mesafe bir santimden ne uzun ne de kısaydı. Birbirimizin burnundan çıkan azgın boğa nefeslerinin kokusunu duyabiliyorduk. Bu saatlerdir bu şekilde karşılıklı sorularla devam ediyordu. O soruyordu.

Ben soruyordum. O cevap beklerken cevap bekleyen ben oluyordum. Adamın ne kadar eğitilmiş olduğu her hareketinden belliydi.

- Bak sana son kez soruyorum. Dr John ile ne kadar ileriye gittiniz? İki asker olarak bu işi aramızda halledebiliriz. Yok dersen seni diğerlerine teslim etmem gerekecek. Onlar benim gibi değiller.emin ol beni mumla ararsın.

- Diğerleri kim? Benden ne istiyorsunuz? Ben birşey bilmiyorum. O diğerleri dediklerine de söyleyeceğim bir şey yok dedim kendimi yatağa ümitsizce bırakırken.

- Sen bilirsın deyip dışarıya çıktı.

Fazla geçmedi beyaz önlüklü kadın doktor elinde bir şırınga ile şefin ardından odaya girdi. Şef kadının elindeki şırıngayı göstererek

- Bu son şansın.Bana söyleyeceğin bir şey var mı yoksa... deyip sustu. Ben kadının elindeki şırınganın hiç de hayırlı bir şey olmadığını şefin hareketlerinden anlamıştım. Bu bende panik atak refleksine neden oldu. Ne yapıyordu bu karı? Elindeki şırınganın içinde ne vardı?

Ölümün o soğuk nefesini bir an ensemden hissettim. Hemde bu koduğumun demir yığının içerisinde alışkanlıklarımın çok uzakta. Yatakta debelenmeye,kadına şefe sayıp sövmeye başladım. Kapana sıkışmış yaralı yırtıcı gibiydim. Çift kelepçeli yatakta mümkün olan en hareketli hallerimi sergiliyordum ki; şefin ani üstüme abanıp bir tarafımı sabit tutması ile iğnenin vücuduma o minimal girişini hissettim. Şefin üstümden kalktığı anda iğnenin battığı kolumdan bir alev kapanının vücudumun içinde yürüyüşünü tadıyordum. Yürüyüş kolumdan tüm vücuduma yayılıyordu. Kasılmalar başlamıştı.Acı korkunçtu.

Kaybetmişlik,ümitsizlik hissi; ölümün ayak sesleri. Kimyasal şevkle vücudumu ele geçirirken kalan o kısa zamanda niçinleri sorguluyordum ki...

Kendime geldiğimde yine yataktayım. Kelepçelerim yerli yerinde. Kafam zonkluyor. İçim kor gibi yanıyor. Ağzımın içerisi keçe gibi. Midem bulanıyor. Üzerime bir kova su dökülmüş gibi. Sırılsıklamım. Soluk almada zorlanıyor her nefeste gırtlığımdan çıkan hırıltılar odada yankılanıyor. Her an boğulma hissindeyim. Göğüs kafesim içeriye sokabildiğim az havaya rağmen aşırı inip kalkıyor. Görünmeyen bir şey beni beni ele geçirmiş gibi. Vücudumun her bir hücresi isyan halinde. Gözlerim bulanık,cisimleri tam seçemiyorum. Her şey birbirinin içine girmiş gibi. Ara sınırları yok. Yatakta mıyım? Havada mıyım?Belirsiz. Işık inanılmaz rahatsız ediyor. Kafam gidiyor,geliyor. Kafamı toplayamıyorum.

Dudaklarım katılaşmış. Her yanıma ağrıyor.Yanıyorum. Zar zor

- Su diyebildim. Seslenmem odadaki hayaletleri bana yönlendirdi. Birisi gelip göz kapaklarımı kaldırdı. Elindeki periskop ile isyan halindeki kalbimi dinledi. Ellediği her yer öylesine acıyor ki tüm dikkatim oraya gidiyor. Fazla geçmedi kolumda yine bir hançer sokumu iğneyi hissettim...

- Su! Su! Yanıyorum. Su... Bu sefer oda da kimsecikler yok. Kime sesleniyorsam? Kolumda kateter,ona bağlanmış damla damla akan serum. Odanın tam durumunu ve kolumdaki serumun akışını bakabilmek için kafamı kaldırmaya çalışırken kapı açıldı, doktorların en

genci gülerek içeriye girdi. Onu daha iyi görebilmek için kafamı kaldırmaya çalışırken hızlıca yanıma gelip tercüme aletini rahat duyabileceğim şekilde yaklaştırarak

- Sakin ol. Herşey bitti. İyisin. İki güne bir şeyin kalmaz dedi.

- Su dedim. Yarım bardak su verdi.

- Yavaş yavaş dedi. Güvenlik şefi geldi. Yüzündeki mimikleri son hatırladıklarımından farklıydı.

Kırk yıllık arkadaşım, hasta ziyaretime gelmiş gibi;

- Nasılsın? diye sordu. Cevabını da kendi verdi.

- İyisin. İyisin. Bünyen kuvvetli. Bir iki güne bişeyciğin kalmaz...

BÖLÜM 11

- Şimdi benim doğru söylediğimi biliyorsunuz. Bırakın beni yoluma gideyim. Gizlilik anlaşması mı istersiniz? Ne isterseniz size her türlü garantiyi verir ne dersiniz yaparım. Burada olanlardan kimseye en küçük bir şey bahsetmem. Çocuk çocuğum var benim... Kaç gündür şefi beni uğramadıkları ilk limana bırakmaları için ikna etmeye çalışıyordum. Lakin herif nal deyip mih demiyordu. Gerçi benimle ilgili tasarruf onun elinde de değildi. Ben en azından bana en yakın olandan başlamıştım.

Bana verdikleri ilaç etkisindeyken bildiğim herşeyi anlatmışım. Daha doğrusu bir bok bilmediğimi... Gemideki sabotaj zaten benden önceydi, başka bir negatif dürtü ile alakamın olmadığını... Dr John da o güzelim ilaca maruz kalmış ve her şeyi ötmüş. O anlattıkça benim masumiyetim ortaya çıkmış. Bana öyle geliyor ki o vicdanlı ihtiyar beni kurtarmak için o engin zekasını kullanmış. Bir nevi beni aklamış gibi gözüküyor.

Şimdiki problem iradem dışında bile olsa böyle çok gizli bir projenin içine sürüklenmiş olmam. Projenin devamlılığı ve güvenliği için benim muhtemel tehdit olabilecek olmam. Projenin yanında benim gibi bir topal ın ne önemi olabilir ki? Adamlar korsanların üstüne askeri uçak gönderecek kadar kuvvetli. Benim varlığımın ne hükmü olabilir ki? Belki de onlara engel olan tek şey geminin bozuk olduğu zamandaki korsan saldırısında onları o korsanların elinden kurtarmam. O zaman ben zamanında müdahale edip korsanları uzaklaştırmamış olsaydım bugün ne gemi nede bu proje olabilirdi. Belki ondan da sıyrılabilirlerdi lakin bu onlara çok pahalıya mal olabilirdi. Tahminim onların gözünde ben bir kahramanımdı. Otopsi masasındaki o üç sabi aklıma geldikçe bu adamlarda vicdan mıçdan olmadığı varsayımı da aklımdan çıkmıyor. Kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. En sonunda buldum da.

Onlara ihtiyar doktor John'un deneklerin Napolyon, Atatürk, Cengiz han gibi asker kökenli olduklarını ve bir şeylerin ters gittiğini ki o otopsi masasındaki üç cesetten de bunun belli olduğunu; benim de koruculuğu karıştırmadan asker olduğumu, belki de çocuklarla ilgilenirsem ters giden şeyi bulabileceğim konusunda dilimin döndüğünce onlara ikna etmeye çalıştım. Türküm. Millet olarak evrimleşmemiz askerlik üzerinden. Askerim. Hayatım kırdı dağda geçti. Sayısız çatışmaya girdim. . Benden iyisini bulacaklar? Ve; İkna oldular.

Bir sürü kağıt imzalattılar. Yüz bin kaide kural söylediler. Birini çiğnersem başıma neler geleceğini aba altından sopa gösterdiler. Harika maaş vaad ettiler. Aslında bunlara hiç gerek yoktu. Çaresizlik içinde nasıl bir ateş çemberinin içine girdiğimi zaten biliyordum. Akrep misali o çemberden sağ çıkılmayacağını sanki ben bilmiyorum...

Yüzler gülüyor. Kelepçelerim çoktan çıkarıldı. Eski sağlığıma kavuşmam için herkes canla başla çalışıyor. Tercüme aleti tasma gibi boynuma asıldı. Herkesle iletişim kurmam şimdi çok daha kolay. Selamlaşma, basit iletişim, etkileşim kelimelerini İngilizce söylüyorum. Telaffuzum hoşlarına gidiyor. Tebessüm gani. Onlar da Şehmuz diyemiyorlar "Turko" diyorlar. Yeni ismim de benim hoşuma gidiyor. Kürt kökenli olsam da bana "Turko" demelerinden memnunum.

Kefeni yırttım gibi...

BÖLÜM 12

Büyük gün...

Dokuz tane boy boy çocuk. Hepsi sekiz yaşlarında. Spor salonunda tek sıra halinde dizilmişler yeni askerlik öğretmeniyle tanışma heyecanındalar. Bende geçmişten gelip yeniden doğanlarla tanışacağım için içim içime almazken; onlar yeni bir yüz görecekleri için benden heyecanlılar. Yanılmışım. Onlara bakınca adrenalin yüklenmeleri yüzlerinden okunuyor desem yalan olur. Robot gibi mimiksizler. Tek tip kıyafet içinde olsalar da biri diğerine benzemiyorlar. Fiziksel özelliklerindeki farklılık hemen göze çarpıyor. Bende ki heyecanı da pek yabana atmamak gerek. Bugün küçük Atatürk ile tanışacağım. Yani Atatürk demeyelim de ondan bir sürü genin olduğu yeni versiyonuyla. Sen ol da heyecanlanma. Tanışma faslında çocuklar kendilerini tanıtırken yakalarında asılı olan rakamları söylediler. Pezevenkler çocuklara bir ismi bile çok görmüşler. Rakamlamışlar. Diğerlerini es geçtim. Bizimkisi sekiz numara. Kesinlikle su götürmez. Klon Mustafa Kemal sekiz numara. Kısa boyu, narin vücudu, o Nazım'ın şiirinde olduğu gibi çakmak çakmak mavi gözleri ile küçük Mustafa sekiz numara. Elimin terden, vücudumun heyecandan titrediğini hissettim. O da yeni hocasıyla tanışma heyecanını bilmem yaşıyor muydu? Duygusuzdu. Ben ise bir sürü duygu selinin içerisinde geldim gittim.

Karşılarına geçtiğimden beri çocukları gözlemliyorum. Hani okul zamanındaki akranlarımdan çok farklı davranış sergiliyorlar. Fiziksel olarak belirgin farklılıkları olsalar da davranış olarak tek tip robota benziyorlar. Sıfır mimik. Sanki yıllarca yavaşık düzen eğitimi almışlarcasına kımıldamadan duruş. Hazır ola geçmişlercesine, tıp oynarcasına dondurulmuş vücutlar. Gözlerini bile oynatmayıp karşıya bakıyorlar. Bir tek nefes alırlarken abartılı inip çıkan göğüslerinden heyecanlı olduklarını anlayabiliyorum.

- Merhaba gençler dedim. Tık yok. İstiflerine bile bozmadılar.

- Ben Şehmuz yeni askerlik öğretmeniniz dedim. Tık yok.

- Şehmuz demek zor olabilir sizde diğerleri gibi Turko diye hitap edebilirsiniz dedim. Gene tık yok.

- Adım Turko dedim. Turko diye tekrar ettim. El hareketleriyle tekrar etmelerini isteyince; bir ikisi anlamış olsa gerek

- Turko dediler. Tekrarını isteyince hep bir ağızdan
- Turko dediler. Bir iki tekrar etmelerine salık verince üçüncü tekrarda ilk kez iki ve dört numaranın tebesümlerini gördüm. Beşinci tekrarda dokuzu da gülümsüyordu. Robot görünüm gitmiş sıradan yaramaz çocuklara dönmüşlerdi. Ben de keyiflenip güldüm. Onlar gülünce neyle karşılaşacağımın endişesi içimden gitmiş gibiydi. Şimdi bildiğim çocuklara benziyorlardı.

Onlarla Turko tekrarlarını yapıp tebessümler gülüşmeler döndükçe içim serinledi. Hani neyle karşılaşacağımı bende bilmediğim için,birisinin gözü kırmızıya veya kedi gözüne dönse,üçüncü bir ayak kol çıksa,çatal dilli olsalar şaşırmayacak durumdaydım. Sonuçta karşımdaki sabiler genetiği ile oynanmış laboratuvar ortamında yapılmış denek çocuklardı. Hiç bir doğal şartlarda doğmamışlardı.

Benim açımdan neyle karşılaşacağımın merakının olması doğal değil mi? Artık ne doğal ne yapay her şey birbirine karışmış gibiydi.

Dokuz çocuk. Gözüm istem dışı hep sekizincisine kayıyor.Dile kolay. Diğerlerine göre daha çelimsiz,narin görünümlü bu bıcırık Mustafa Kemal Atatürk ün genlerini taşıyor. Sarı saçları, çakmak çakmak mavi cam gözleri en belirgin özellikleri. Gözümü ondan alamıyorum. Nasıl alabilirim ki? Ülkemin kurtarıcısı,kurucusu, özellikleri saymakla bitmez yirminci yüzyılın dahisi,en önemli kişisi ulu önder Atatürk. Şimdi sosyal bilgiler kitabında mısır tarlasında karga kovaladığı yaşlarda karşımda. Hafızamda olan değişik yaşlardaki resimlerini bu küçüğün yüzü ile eşleştirmeye çalışıyorum; her şablon şıp diye oturuyor. Bu kesinlikle Atatürk...

BÖLÜM 13

- 1- Selahattin Eyyubi
- 2- Napolyon Bonapart
- 3- Timur
- 4- Cengiz Han
- 5- George Washington
- 6- Sultan Melikşah
- 7- Halid Bin Velid
- 8- Mustafa Kemal Atatürk
- 9- Yi Sun-Shin

Dört ay sonra kendilerini yalnızca numaralardan ibaret gören çocukların kimlerin genlerini taşıdığını öğrenmiştim. Tarihe altın harflerle adlarını yazdırmış olan o muhteşem komutanların genleri... Hatta ihtiyar John üç tanesi Türk diyordu; tabi Timur'un da Türk olduğunu bilmiyor ileri geri... Hatta Selahattin Eyyubi'yi bile özde olmasa bile Türkleşmişlerden yarı kabul edersen dört buçuk.Hani biraz bana benziyor.Baba Kürt,anne Türk. Sorarsan bana kimsin? Kürt asıllı Türk derim. Deneklerin yarısı Türk tü,yani bizden.Ben hep oldum olası demişimdir Türkler askerlik üzerinden evrimleşmiştir diye.

Hadi diğerklerini geçelim; tüm yaşamım boyunca yaptığı o muhteşem işleri dinlediğim Atatürk ün bende yeri bir başka. Kendi evladım gibi çocuğa ısındım. Hatta inanılmaz özlediğim evlatlarımdan önde desem abartmam.

Denek çocukların kimlerin genlerini taşıdıklarını öğrendikten sonra tarihe adlarını yazdırmış o büyük komutanların hayatlarını,kendi yaşamlarında yaptıklarını,bulabildiğim kadarıyla kişisel, ve fiziksel özelliklerini kısaca onlarla ilgili herşeyi internetten araştırmaya başladım. Bulabildiğim her bilgiyi sentezleyip bizim yumurcaklar üzerinde gözlemleye çalıştım. Her bir şahsiyet o kadar yaman ki ne yaptıysam bu yumurcaklara oturmuyor. Fiziksel özellikleri benziyor.Numara üç,dört ve dokuz gözler çekik tam asyalı. İki tombul,kısa. Sekiz sarışın,mavi gözlü,narin. Dahasını saymayayım,fiziksel özellikler neredeyse birebir aynı. Hani insan bekliyor madem bu kadar muhteşem genleri taşıyorlar bir farklılık olsun.Yani ne bileyim büyümüş de küçülmüş derler ya onun gibi birşey. Bunlar sıradan pısrık çocuklar. Hiperaktif bile değiller. Çok uysallar. Kuralcılar. Ne dersin yapıyorlar.Otur oturuyorlar. Kalk,kalkıyorlar. Kendi çocuklarımdan biliyorum;benim gibi vasat bir adamın genlerini taşımalarına rağmen karaya ayak bastığımda tepeme çıkıyorlar. Durdan çüşten anlamıyorlar.

Bu arada ben onları izliyorum da gemi tayfası da beni izliyor. Her yaptığım hareket gözlem altında. Kendilerinden değilim ya herşeyimden şüpheleniyorlar. Eminim internette yaptığım sörflerin bile iz düşümünü takip ediyorlar. Herşeyin farkındayım. Bu zeki adamlarla kala kala sanki onlara benzer oldum.Herşeye bir cevabım var. En çok kullandığım “ çocuklara daha iyi öğretebilmek için kendimi geliştirmeyle alakalı” diyorum. Duydukları o zeki kasapları memnun bile ediyor.

Konuyu biraz dağıtsam da işin özü şu. Milyon dolarları kapsayan bir proje... Konusunun uzmanı bir sürü etiksiz bilim adamları. Teknolojide en son evre...Harcanan bir sürü para,emek,fedakarlık... Çiğnenen yasa,etik değerler... Sonuç dokuz adet sıradan çocuk... Araştırmalarımda sonucunda insanda otuz bin civarında gen varmış ve bizim çocuklara genlerini taşıdıkları komutanlardan yaklaşık yedi sekiz yüz civarında gen verilmiş. Bunu öğrenince işte o zaman bu merakın ne olduğunu anlayıverdim. Yani hiç biri bire bir genlerini taşıdıkları şahsiyetler değil. Bilim teknoloji ne kadar ileri olsa da maddenin sırrını bilen yok. Yani bu çocukların nereye evrileceği bir muamma,sonucu bilinmez denklem. Ha bir de çevre,epigenetik faktörü de yatsınamaz. Şimdikilerin ne zamanı o zaman,ne de yaşadıkları çevre şartları o şartlar. Burası tam bir gözlem,laboratuvar ortamı. Sen istediğin kadar gözle,yönet. Deney süreci o kadar uzun ki,neredeyse bir ömür. Şimdiye kadar on iki yıl geçmiş ve denekler henüz çocukluklarında. Üstelik on iki denek ile başlanmış ve dokuz denek kalmış.On iki yıl geçmesine rağmen sürecin yalnızca üç,belki dörtte biri geçmiş. Yani daha çok zaman var. Lakin benim gördüğüm ne kadar uzun zaman da olsa bir o kadar da korkunç bir irade var. Korkunç bir disiplin var. Herkes sürecin sıradanlığına rağmen en küçük bir yorgunluk,bezginlik göstermiyor. Çocuklar biblolar gibi bakılıyor. Her hafta düzenli kanları alınıp labrotuvara gönderiliyor. Hapşırırsalar görünmez bir kalkan oluşturuyorlar. Herşey planlı ve düzenli. Ne yiyip içecekleri,ne kadar uyuyacakları,egzersizleri,eğitimleri kısaca herşey değişmez program dahilinde yürütülüyor. Programda yoksa değil gülmeleri tebessüm etmeleri bile namümkün...

Çünkü onlar birer insan,çocuk değil; denek...

BÖLÜM 14

Gemide kalmanın birinci yılını devirdim. Herşey çok stabil.Ben onlara onlar da bana alıştılar. Artık yakın markajdan kurtuldum gibi bir şey. Zaten herşey kurallar bütünü;bu bütünü bozmaz bütünden zerre koparmaya çalışmazsan kimsenin birşey dediği olmuyor. Anadolu Akdeniz insanı olarak karakteristlik özelliklerimizden sıcak kanlı olmamızın bu buz gibi kurallar abidesi gemide ayrıcalıklı yeri bile oldu diyebilirim. Tabi bunda iki ay önceki korsan saldırısını da savuşturmamın etkisi yanıl-sanamaz. Askeri öğretmen ve güvenlik görevlisi gibi çalışıyorum. Dolar üzerinden maaşımı alıyorum, hem de tıkr tıkr bankaya yatırılıyor. Haftalık olarak düzenli şekilde bizimkilerle konuşuyorum. Türkiye”dekilerin rahatlarının yerinde olması ekstra motivasyon kaynağım. Tek sıkıntı geminin hiçbir limana yanaşmaması. Hala deniz, denizcilik ve demir yığını gemiden nefret ediyorum. Buğulu havada nemler içinde yaşayan güneş adamından farkım yok. Sabır diyorum.

Çocuklarla daha haşır neşirim. Onları seviyorum. Onlar da beni bir başka seviyor. Hal ve hareketlerinden bunu sezinleye biliyorum. Zaten bizim askerlik dersi oyun gibi.Derse girmeden internette kendimi hazırlıyorum. Teorik olan bölüm sıkıcı olsa da özellikle dövüş sporları şeklinde yaptığımız antrenmanlar beden eğitimi dersi gibi. Kim beden eğitimini sevmez ki. Hatta bizim aramızdaki bu yakınlaşmanın çocuklar üzerindeki olumlu etkilerini gözlemleyen beyaz önlüklüler daha da fazla beraber vakit geçirmemizi salık verdiler. Göstermem gerekenleri onlar programlayıp bana söylüyorlar bende o plan dahilinde gösterimi yapıyorum. Ne yalan söyleyeyim bir çok şeyi bende çocuklarla birlikte öğreniyorum.

Herşey süt liman gibi gözükse de bende eksik kalan birşeyler var. İhtiyar Dr John’un halleri gözümün önünden gitmiyor. Kendisini bulsam soracağım ama onun ülkesine döndüğünü söylediler. Programdan çıkarılmış. Umarım öyledir.Fazla soru da onları rahatsız ediyor. Diğer yanımda ise onu yok ettiklerini düşünüyor.İnşallah yanılıyorumdur. Bu projenin amacını kimse söylemese de çözmüş gibiyim. Evet kimse birşey söylemiyor. Amaç ne? Finansör kimler? Daha birçok sorunun cevabı yok... Amacı kestiremesem de az çok bir şeyler tahmin edebiliyorum. Şöyle. Çocuklara dini eğitim olarak museviliği öğretiyorlar. Hem de en katı haliyle. Hani Hasidiler gibi demeyeyim de ona yakın. Tanah,Talmut ellerinden düşmüyor. Genlerini aldıkları hiçbir komutan musevi olmamalarına rağmen çocuklar musevi olarak yetiştiriliyordu. Eminim finansörlerde para sıkıntısı diye birşey söz konusu değil. Yediklerimiz önümüzde yemediklerimiz arkamızdaydı. Herşey bol. Gemide ki yaşam üst düzeydeydi. Kendileri ya devlet statüsünde veya devlet olmasa da büyük hakim devletlerle içli dışlıydılar. İlk geldiğimiz de gemiye çıkmak üzere olan korsanlara iki tane savaş uçağı gönderebilmek her babayığidin harcı değil...

Sonuç bence bunlar bir devletten çok küreselciler. Dünya sermayesi yahudilerin ellerinde değil mi? Evanjelistler dünyaya hakim devletleri yönetmiyorlar mı? Kol kola değiller mi? Bence bunlara sermaye olarak dünyayı hükmetmek yetmemiş, man kafa ile kendilerine bağlı

geleceği yön verecek genetiği ile oynanmış yeni bir nesil üretme peşindeler. Düşünün sorgusuzca itaat eden, doğumundan itibaren yönlendirip yetiştirdiğiniz ve hatta en savaşçı özel genler ile takviye ettiğiniz yeni bir insan türü. İsteddiğiniz şekle verip, sorgusuzca sonsuz itaat...

İyi de bu çocuklar bu projenin neresinde? Kimse onlara sordu mu acep isteyip istemeyeceklerine? Bence onlar kurban. İnsan, çocuk, çocuk değiller. Onların tamamı denek. Onların ne istediklerinin hiç bir önemi yok. İnsanca yaşam hakları diye bir şeyleri yok. Ne bebekliklerini, ne çocukluklarını ne de hayatlarını yaşayabilecekler. Onlar bir proje ve program ne istiyorsa o tarafa doğru evrilecekler. Evrilmek zorunda bırakılacaklar. En tabii insani duyguları yaşayabilmeleri bile imkansız. Değil şahsiyetleri isimleri bile yok. Hepsi sayıdan ibaret.

Bilinmeze doğru yol alıyorlar. Genleri ile oynandığı için gelecekte ne gibi sorunlarla karşılaşılacaklar bilen yok. Dışta fiziksel olarak her şey doğal gözükse de acaba içte öyle mi? Yarın ergenliğe girip değişimler baş gösterdiğinde ne gibi farklılıklar ortaya çıkacak. Çocuk sahibi olabilecekler mi? Mesela anne baba sevgisinden yoksun olmasından dolayı nasıl baba olacaklar. Kendilerine öğretilenler dışında normal insani yaşamdan o kadar uzaklar ki... Kapalı bir fanusun içinde dış dünyadan, doğal yaşamdan izole büyüyorlar. Binlerce yıllık insan evriminin dışındalar. İyi de genetik kalıtım dan geçen bu evrime sahip diğer genler ile yapay yerleştirilen genler yarın çatışmaya başlarsa ne olacak? Ya birbirlerine uyum sağlayamazlarsa? Bu çatışma nasıl farklılıklar ortaya çıkaracak. Bu kadar öngörülemez bilinmezlikler ile bence bu proje bir boka yaramaz. Sonucun hiç hayırlı çıkacağını düşünmüyorum. En azından insanlık için...

BÖLÜM 15

Herşey stabil. Ölmüşüz ağlayanımız yok. Bitmek bilmeyen rutinlerle topu topu beşyüz metre kare alanın içerisinde, içinde yaşam olmayan yaşamımızı yaşıyoruz. Daha doğrusu bize ne emrediyorlarsa, programda ne yazıyorsa onu uyguluyoruz. Bir süreden sonra herşey o kadar dayanılmaz hal alıyor ki sormayın.

Toprak, kara, evlatlarım gözümde tütüyor. Doymadı koduğumun gemisi dalgaların üzerinde salınıp durmaktan. Güneş doğudan doğup batıdan batıyor. Tek farklılık gökyüzündeki bulut çeşitlilikleri. Çocuklar program rutinlerine harfiyen uyuyuyor. Beyaz önlüklü kasaplar en küçük bir farklılığı arasalar da namümkün... Yaklaşık iki ayda bir lojistik gemisi geliyor. Gemi geldiğinde gemi tayfaları haricinde güvertede bir allahın kulu olmuyor. Pencerele bile yaklaşmak yasak.

Gemi uzaklaşasıya kadar tayfalar harici herkes konferans salonunda oluyor. Doktorlardan salonda olmayanı iki ay görüşmeyeceğimizi biliyorum, zira izine gidiyorlar. Herşey bittikten sonra bir önceki seferde izine giden dönüyor. İlk bir hafta yemeklerin lezzeti ve çeşitliliği daha bir başka oluyor. Genel

rutin bu. Yeme yanında yat...

On beşinci ayda iki numara hiç bir neden yokken kendini denize atıverdi. Çocuk intihar etti. Kendi kendini öldürüverdi. Hem de güvertede bulunan bir demir levhayı gömleği ve kemerinden içeri sokarak levhayla bütünleşip tek kelime etmeden. Güvertede olan herkes Napolyonun atladığı tarafa koşsa da gördüğümüz tek şey denize düştüğü yerdeki halka beyazlıktı. Levhanın ağırlığı ile bodoslama dibe dalmış olmalı. Ortalık birbirine girdi. Gemi alarm durumuna geçip iki numaranın atladığı yere yanaşıp motorları durdurup demir attı. Çocukların hepsini içeriye aldılar. Pedagog Laura hanım hariç neredeyse herkes güvertede umutsuzca iki numaranın cansız bedeninin su yüzeyine çıkmasını bekliyoruz. Güvenlik kamerasından demir levhayı nasıl giysilerinin içine soktuğunu izledikten sonra bu bekleyişin beyhude olduğunu çoktan herkes anlamış olmalı da yinede bir umut. Bu elim olaydan sonra günlük rutinlerde bir takım değişimler oldu. Hiçbiri lehimize olmadı. Herşey daha çekilmez hale geldi.

Kaldık mı sekiz çocuk.

İlk ergenliğe giren dört numara oldu. Henüz on yaşını bile bitirmeden çocuk ergenliğe girmişti. Boy attı. Tüyden kıla geçiş yaptı. Pedagog Laura ile daha fazla zaman geçirmeye başladı. Sanki gruptan az bir ayrılır gibi hissettim. Bu arada gruptan ayrılan bir o olmadı. Beni de bir nevi ıstarkaya çıkardılar. Yeni bir askerlik hocası geldi. Çakı gibi bir adam. Yaşlı ama eski asker olduğu yüz metreden belli. Beni de azat etmediler, eski işim güvenliğe döndüm. Artık çocuklarla pek görüşemiyorum. Bilim adamları grubundan gemi tayfası grubuna geçtim. Aylak aylak dolaşıyorum. Bazen halefim görsel uygulamalarda yardıma çağırıyor çocuklarla beraber olabildiğim tek an o zaman oluyor. Adamı ne için çağırdıklarını o zamanlarda çok iyi anlayabiliyorum. Adam çok donanımlı. Hani ben ilkokul isem o üniversite. Eğitimi de o düzeyde. Çocuklardan ayrıldığım için çok da mutsuz değilim. Zira normal çocuklar gibi hiç eğlenceli değiller. Robot gibiler. Onlar da haklı bu izole yerde ne gördüler ki ne yapsınlar. Duygusuz, tekdüzeler. Farklı coğrafyanın en istisna adamların genlerine taşımalarına rağmen inanılmaz sıradanlar.

Geçmişini, yaptıklarını en iyi bildiğim sekiz numara Mustafa yı ele alalım. Artık ona bile Atatürk gözüyle bakmıyorum. Sıradan bir Mustafa işte. Mustafa, Atatürkün yedi yüz küsur genini taşımasına rağmen fiziksel benzerliğinin dışında pek bir yapısal özelliklerini almamış. Mesela matematikte çok kötü. Oysa Atatürkün matematiğinin çok iyi olduğunu, matematik öğretmenin adaş olmasından dolayı farklılık için ona Kemal adını taktığını biliyorum. Oysa sekiz numara matematikte vasatın vasatı. O cam gibi mavi gözlerinde yaşam ışığı bile yok. Diğerlerinden farksız sıradan bir çocuk. Olsun yinede onda olandan dolayı ben onu ayrı seviyorum.

Diğerlerini de çok anlatmaya gerek yok. Yapısal olarak hepsi neredeyse birbirinin aynı. Bu kadar farklı zamanların ve coğrafyanın adamlarından alınan genler herhalde azınlıkta kalıp, otuz küsur bin ana genlerin arasında yok olup gitmişler. Tek fiziksel özelliklerde işe yaramış gibi gözüküyor. Büyüdükçe hepsinde donör coğrafyanın farklılıkları yüzlerinde hala belirgin gözüküyor.

Gemide alarm durumu... üç numara, dört numarayı öldürmüş. Sebep? Üç numaranın deyimiyle ergenliğe giren dört numaranın üç numaraya ters davranışları. Bedensel gücünün etkisi ile üç numaranın üzerinde baskı, otorite kurmaya çalışmasıymış. Ortalık birbirine girdi. Hem de o nispette ki ertesi günü ilk kez üç yolcusuyla beraber bir deniz uçağı geldi.

on saniyede oldu ve bitti. Güvertedeki altı tayfayı onlar niçinini sorgulamadan al aşağı indirmiştim. Hemen geminin kaptan köşküne koşup orada bulunan üç mürattebatı da etkisiz hale getirdim. Ben bunun simülasyonunu, tatbikatını defalarca kafamda yapmışım. Bu tür durumlarda aşağıdaki etkisiz bilim insanlarının ve çocukların nerede toplandıklarını çok iyi biliyordum. Alt bölümlere koştum. Kapılar kaptanın kesik eli ve yaka kartı ile kolayca açtım. Konferans odasına girdiğimde herkes yerli yerindeydi. On saniye oradaki etkisiz gereksizleri etkisiz hale getirmek için fazlasıyla yeterliydi. Koca gemide alt kısımlardaki üç beş tayfanın haricinde soluk alan ademoğlu kalmamıştı.

Çocuklara beni takip etmelerini istedim. Hepsi anlamdıramadıları durumdan gözlerini fal taşı gibi açmışlardı. “On dakikaya gemiyi korsanlar basacak,hatta batacak canını kurtarmak isteyen beni takip etsin” diye tekrar ettim. Bir numara

- Ne diye herkesi öldürdün ? diye sordu.
- Fazlasıyla hak ettiler. Onlar doktor değiller hepsi birer canavar dedim.
- Ne canavarlığını gördün?Ne yaptılar sana? diye sorunca
- Bana değil sizlere yaptılar deyince yedi numara
- Onlar bizim hocalarımızdı ne diye onları vurdun diye üstüme yürüyünce silahımı onlara doğru doğrulttum.
- Kımıldamayın! Kımıldayanı yakarım diye önce türkçe sonra ingilizce bağırdım.Çocuklara içimden geldiği şekilde hitap etmeye ingilizcem yetmiyordu.Namlunun ucu soğuktu ve namlunun onlara bakmasının ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorlardı. Dilimin döndüğü ingilizcemin yettiğince onlara denek olduklarını,her birinin birer proje faresi olduklarını açıklamaya çalıştım.Bu geminin bir laboratuvar ve hocaları zannettiklerinin de bu labrotuvarın bilim adamları olduğunu açıklamaya çalıştım. Zaman yoktu. Gemiye ele geçirmek üzere olan korsanlardan bahsettim.Bir ikisi üstüme hamle yapmaya çalışınca korkutmak için karavana atış yaptım. Onlara bunları anlatırken bir gözüm ve kulağım merdivenlerdeydi.Korsanlar gemiye çıkmak üzeredir,belki de çıkmışlardır.

- Siz bana inanmıyorsunuz değil mi? Gelin size bunu kanıtlayacağım deyip kapıya yöneldim. Çocuklarla aramdaki mesafeyi korumaya çalışıyor ve bir yandanda alt kata hızla iniyordum. İki kat inince labrotuvarın kapısının önünde durdum. Kaptanın eli burada iş yaramayınca buz kapıyı kevgire döndürüp dipçikle kırıp içeri girmeleri için işaret ettim. Çocuklar laboratuvarı girmeleri ile renkleri gitti. Burayı,hatta ilk kez bir laboratuvar görüyorlardı. Tabi o kavanozlardaki korkunç pedagojik kalıntıları.”Gidin bakın “dedim. Bir an aklıma buraya ilk geldiğimde diğer otopsi odası aklıma geldi. Kapıyı yine kevgire döndürüp kırıp içeri girince ilk gördüğüm krom masa üzerindeki üç numaranın parçalanmış cesediydi. Korkunçtu. Hemen laboratuvarda etrafı dehşet içerisinde inceleyen çocuklara seslendim.
- Çocuklar buraya gelin! Her ne kadar şimdi görecekleleri görüntü yaşamları boyunca atlatılamaz bir travma oluşturacaksa da başka çarem yoktu. Onlara ikna etmeye vakit yoktu. Eğer burda da ikna olmayıp üstüme gelecek olurlarsa onları vurmaktan başka çarem de yoktu. Herşey bir yana beni en korkutan senaryo buydu. Lakin korktuğum gibi olmadı. Üç numaranın parçalanmış cesedini krom sehpa üstünde görmeleriyle o soğuk nevaleler şeytan çarpmışa döndüler. Yukardan da ateş sesleri aşağıya duyulmaya başlamıştı. Bence korsanlar gemiyi ele geçirmişlerdi.

Çocukların bir süre öylece masanın etrafında donuk donuk arkadaşlarına bakmasına izin verdim. Yukardaki bir iki atışı işaret ederek

- İkna oldunuz mu? Bakın korsanlar gemiyi ele geçirdiler. Eğer bir olursak bu lanet gemiden kurtulabiliriz diyorum;tabi dilimin döndüğünce.

- Ben sizi kurtaracağım. Sonra size her şeyi anlatacağım dedim. İlk ikna olan sekiz numara Mustafa"ydı.Kendisi benim safıma geçtiği yetmedi diğerlerine de gayet ikna edici kısa konuşma yapıp bitirdi.

- Şimdi beni dinleyin deyip onlara planımı bildiğim tüm işaret dillerinin yardımıyla anlattım. Tamam dediler.Başladık...

İkinci katı çıktığımızda iki korsanın konferans salonundaki kan gölü manzarasını seyredirken bulduk. İki atış,o manzaranın ferdine dönüştüler. Silahlarını çocuklar arasında pay ettiler.Ben önde onlar arkada merdivenlerden güverteye vuruşa vuruşa çıktık. Korsanlar gemiyi ele geçirseler de tam yerleşememişler. On dakikalık bir çarpışma ile güvertedeki lerin tamamını alt etmeyi başardık. Hani beni bir tarafa koyun; on birini bitirmemiş bu çocukların nasıl savaştıklarını anlatamam.Bu bücürler hepsi çarpışma anında devleşiverdiler. Sanki hepsi özel eğitilmiş sas komandoları. Attıklarını vuruyorlar,koşuyorlar,takla atıyorlar,göz açıp kapayana kadar tuzak kuruyor, plan yapıp organize olup uyguluyorlar.İşte o an ne için yaratılıp,eğitildiklerini anlayıverdim.

Aşağıda korsanların teknelerinde birer kişi vardı. Onları öldürmeyip esir alın dedim. Bu zor işi de sorgusuz uygulayıp başardılar. Bir numaranın yarısı kötü kurtulması mucize,geri kalan hiç birimizde bir iki sıyrığın haricinde ciddi bir durumumuz yok.

Korsanların teknelerini gemiye sabitledik. yakaladığımız üç korsan da kaptanlar. Biri az çok ingilizce biliyor. Ona en yakın karayı sordum. Teknelerden biri sürat teknesi ve dört saatlik tam yol ilerleme ile karaya çıkabileceğini söyledi.

Bir numarayı kaybettik. Üç korsanı üç çocukla alacağımız tekneye gitmelerini ve tekneyi hareket için hazır tutmaları talimatını verdim. Biz de üç kişi gemiyi soymak ve sabote etmek için kamaralara yöneldik. Çantalarımıza bulabildiğimiz kadar para koyduk. Makina dairesine giderek tam bir sabotaja giriştik. Yarım saat sonra benim neredeyse üç yıl ,çocukların ise hiç görmediği karaya doğru son sürat yol alıyorduk. Gemi ile yol ters orantılıydı. Yol uzadıkça gemi küçülüyordu. Küçüldü ,küçüldü ve boom... Gemi küçülmeye devam etse de kara bir duman gökleri yarıyordu. Duman büyüdü,gemi küçüldü.Duman büyüdü ,gemi küçüldü. Birden gemi yok oldu,dumanın deniz üstü kesiliverdi. Gemi batmıştı.

Aylarca kafamın içinde kurduğum farklı farklı kaçış simülasyon larından birini mükemmel tatbik etmiştik. Bana en zor görünen korsanları etkisiz kılıp teknelerini ele geçirme bölümünü bu özel çocuklar tereyağından kıl çeker gibi halletmişlerdi.

Tekne dalgaların üzerinden zıplaya zıplaya uçarcasına karaya doğru yol alıyordu. Elllerinde boylarından büyük silahları ile beş çocuk teknenin içerisinde tetikte duruyorlardı. Ben kaçışın bir çok çeşidini planlayıp simule etmişim lakin herhalde bir ihtimal vermediğim için olsa gerek sonrası ile en küçük bir fikrimin olmadığını fark ettim. Beş sabi ve bir topal bilinmeze doğru yol aldığımız aklıma geldikçe tansiyonum fırlıyor,sağlam ayağımın titremesine engel olamıyordum.Ödüm patlıyordu.Herşey geride kalmış gibi gözüksede acaba öyle miydi? Korkumu çocuklara belli etmemeye çalışarak onlara baktığım. Hepsi boylarından büyük tüfekler ile kaynaşmışlar sakince bekliyorlardı.Gözlerinde endişenin esamesi yoktu.Sanki askeri dersin bir uygulamasına gidiyormuşçasına sakindiler. Yüzlerindeki o donuk yüz ifadesi ile öylece oturuyorlardı. Biraz önce nasıl savaştıkları gözümün önüne geldi.Onları böyle savaştıran belki içlerinde taşıdıkları farklı genler belki de küçüklüklerinden bu yana aldıkları

eğitimdi.Lakin sanki büyümüş gibilerdi.Onların bu hali içimdeki endişelerin büyük bölümünün gitmesine neden oldu.

Bizi ne bekliyor bilmiyorum,düşünmek bile istemiyorum.

Patronun en kıymetlilerini kaçırmıştım. On yıllar,milyonlarca dolar harcanan bir projeyi iki saatte çöpe atmıştık. Bu kadar güçlü insanlar elbet bunu yanımıza bırakmazdı.

Çocuklara tekrar baktığımda o sakın hallerini görünce; ne olursa olsun,neyle karşılaşsak karşılaşalım bir olduktan sonra hepsinin üstesinden gelebileceğimiz olumlaması beynime kazındı.

Bu kadar namlı komutan hangi orduda var. Belli mi olur belki çivisi çıkmış dünyanın çivisini biz çıkarız diye düşündüm.Askersiz, ordusuz beş bızdık komutanıma bakıp gülümsedim. Onlar tebessüm bile etmediler.

SON